

Schmidka Ádám

A Virágzó Fa

Schmidka Ádám

A Virágzó Fa

Magánkiadás
Budapest, 2024

Írta: Schmidka Ádám

Copyright ©Schmidka Ádám, Budapest, 2024
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-615-02-0653-0

Kiadó: Magánkiadás
Budapest, 2024

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó

ELSŐ TÖRTÉNET- A Filmsztár

MÁSODIK TÖRTÉNET- A Botanikus

HARMADIK TÖRTÉNET- A Futás

NEGYEDIK TÖRTÉNET- A Világbajnok

ÖTÖDIK TÖRTÉNET- A Bánya

HATODIK TÖRTÉNET- A Vastelep

HETEDIK TÖRTÉNET- A Léggör

NYOLCADIK TÖRTÉNET- A Tájfutó

KILENCEDIK TÖRTÉNET- A Poharak

TIZEDIK TÖRTÉNET- A Fa

TIZENEGYEDIK TÖRTÉNET- Az Építész

TIZENKETTEDIK TÖRTÉNET- Az Ítélet

TIZENHARMADIK TÖRTÉNET- A Virágkötő

TIZENNEGYEDIK TÖRTÉNET- A Meteor

TIZENÖTÖDIK TÖRTÉNET- A Törzs

TIZENHATODIK TÖRTÉNET- A Vadon

TIZENHETEDIK TÖRTÉNET- Az Idő

TIZENNYOLCADIK TÖRTÉNET- A Tengeralattjáró

TIZENKILENCEDIK TÖRTÉNET- A Múzeum I.

HUSZADIK TÖRTÉNET- A Kapcsoló

HUSZONEGYEDIK TÖRTÉNET- A Múzeum II.

HUSZONKETTEDIK TÖRTÉNET- Az Absztrakt

HUSZONHARMADIK TÖRTÉNET- A Múzeum III.
HUSZONNEGYEDIK TÖRTÉNET- A Sorozat
HUSZONÖTÖDIK TÖRTÉNET- A Fogda
HUSZONHATODIK TÖRTÉNET- Az Egyetem
HUSZONHETEDIK TÖRTÉNET- A Festőművész
HUSZONNYOLCADIK TÖRTÉNET- A Gombaszedő
HUSZONKILENCEDIK TÖRTÉNET- A Kereső
HARMINCADIK TÖRTÉNET- A Nyaralás
HARMINCEGYEDIK TÖRTÉNET- A Tánc
HARMINCKETTEDIK TÖRTÉNET- A Szakasz
HARMINCHARMADIK TÖRTÉNET- Az Üzemanyag
HARMINCNEGYEDIK TÖRTÉNET- A Haditerv
HARMINCÖTÖDIK TÖRTÉNET- A Bor
HARMINCHATODIK TÖRTÉNET- A Hegymászó
HARMINCHETEDIK TÖRTÉNET- A Tömeg
HARMINCNYOLCADIK TÖRTÉNET- A Hajós
HARMINCKILENCEDIK TÖRTÉNET- A Megfigyelés
NEGYVENEDIK TÖRTÉNET- Az Űrséta
NEGYVENEgyEDIK TÖRTÉNET- A Hétvége
NEGYVENKETTEDIK TÖRTÉNET- A Dobos
Utószó

Előszó

A Kedves Olvasó 42 történetet tartalmazó, felnőtteknek szóló elektronikus könyvet tölthetett le. A letöltést, ezúton is Köszönöm! Ezek a rövid művek mind-mind a fantázia szülöttei, álmok, a szárnyaló tudat pillanatai, a valósággal nincsenek kapcsolatban. Hogy az itt leírt történeteknek van-e értelmük, mondanivalójuk vagy viccesek-e azt az Olvasóra bízom. A cél az volt, hogy szórakoztatóak legyenek, esetleg elgondolkodtassanak és örömet okozzanak. Ha csak pár fog tetszeni Önnek, már annak is örülni fogok, de reménykedem benne, hogy minél több fogja tetszését elnyerni. Forgassa mindig lelkesen és, ha érdekesnek találta, akkor bátran olvasson újra. Nem szeretném az Előszót tovább nyújtani, hiszen ez még nem az első Történet, e pár mondat csak egy bevezető, az Olvasó köszöntése!

Jó Olvasást És Kellemes Szórakozást Kívánok!

Tisztelettel:

A Szerző

ELSŐ TÖRTÉNET

A Filmsztár

F., híres és nagyon tehetséges színész volt, habzsolta az életet, de kezdett ez számára igen terhes lenni. Unta a forgatásokat, az interjúkat, a partikat és egyáltalán, úgy a sztáréletet magában. Nyugalmat akart és a feleségével szeretne volna békésen eltölteni az idejét, de a mókuserék nem engedte. Egy szép napon elhatározták, hogy felbérelnek egy alteregót, aki a megjelenéseken helyettesíti F-et, ők pedig átoperáltatják magukat és egy egzotikus szigetre költöznek. Nevet is adtak az ötletnek, maguk között Balkon- Projektnek hívták. Hosszú keresés után, találtak is egy megfelelő embert és egy ideig, minden jól ment. Az Ál- F., interjúzott, fotózkodott és bulizott. Senki nem gyanakodott a személycserére. Minden csodálatosan alakult, a helyettesítő tökéletesen látta el feladatát, F. és felesége, pedig békében éltek szerény tengerparti házukban. Végre nem voltak kötöttségek és egymásnak szentelhatték életüket. Koktélokot iszogattak, finomabbnál-finomabb ételeket főztek és a tengerparton heverésztek. Egymást átkarolva nézték, ahogy a Nap lebukik a horizonton, a Hold és Csillagok fénye pedig simogatta örömtől fénylő arcukat. Az élet, azonban, kezdte átírni a forgatókönyvet és a Balkon- Projekt zátonyra futott. Az történt, hogy az alteregó kezdte elhinni, hogy Ő tényleg sztár és filmszerepet vállalt, viszont a színészmesterséghez nem értett és a kritikusok nagyon lehúzták, a filmet. F. és a felesége is megnézte az interneten a filmet és nagyon, de nagyon nem tetszett nekik. F., nagyon mérges lett és kijött a sodrából. A felesége, hiába vigasztalta, Őt nem

lehetett. Naphosszat, borosüveggel a kezében a parton üldögélt, de a dühe nem akart csillapodni. Az egója nem bírta elviselni, hogy hírnevén csorba esik és egy durva tervet eszelt ki az egyik nap a tengerparton. Olyan keményet, hogy még a feleségét sem avatta be abba, amit tenni akart. Az egyik hajnalban felkelt, felöltözött, alvó feleségét megcsókolta és útnak indult. Elment az alteregója házába és megölte Őt. Hazament és folytatták életüket. Az interneten, minden oldal lehozta F. halálhírét és a felesége tudta, hogy a férje volt a gyilkos. Megbeszélték a dolgot és úgy döntöttek, hogy örökre hallgatnak róla. Az ügyben, azonban nyomozás indult és a szálak bizony, arra az egzotikus szigetre vezettek és egy keddi hajnalon F.-et őrizetbe vették. Kihallgatták és vádat emeltek ellene. Hiába volt, kiváló ügyvédje, sajnos a bizonyítékok erősek voltak és ellene szóltak. Megszületett az ítélet és F.-et hosszú évekre börtönbe vetették, tulajdonképpen saját maga meggyilkolásáért. A felesége gyakran látogatta, csomagokat és leveleket is küldött neki és ugyan nagyon sok évről volt szó, de várta haza. Egy idő után, azonban elege lett és bár egy kicsit azért haragudott F-re, de a fejébe vette, hogy mindenképpen kiszabadítja. Voltak még kapcsolatai a régi időkből, így fel tudott bérelni pár embert, hogy szabadítsák ki a férjét. Nagyon nehéz küldetés volt, de szerencsére tervük sikerrel járt. F., kiszabadult és végre, újra megölelhették egymást. Gondolkodtak, hogy mit tegyenek, hiszen nem élhettek életük végéig bujdokolva. Úgy döntöttek, hogy átoperáltatják magukat és utána a hegyekbe költöznek, úgylis eleget élvezték már a tengerpartot. Egy kicsit más miliő, de annak is megvan a maga varázsa, azt is élvezni fogják. Gyorsan egy plasztikai sebészhez siettek, majd új személyazonosságot

vettek fel. Azt, hogy milyen néven élnek és hol, azt már, nem árulom el, de biztosak lehetnek benne, hogy boldogan élnek.

MÁSODIK TÖRTÉNET

A Botanikus

Virágok és növények közt élem az életem, ez a szenvedélyem és a munkám is. Rengeteg különféle növényt termeszték és van öt üvegházam is. A feleségem is szereti, hogy ezzel foglalkozom és rengeteget segít és támogat, hogy sikeres legyek. Reggeli után, általában, egyből munkához szoktam látni, leballagok a házunkból, addigra befutnak a kollégáim is. Megbeszélésem velük, mi a napi teendő és mindenki végzi a dolgát. Kezdeként körüljáró a kertet és megtekintek, minden üvegházat. Felmérem, mi, hogy fejlődik vagy van-e valahol valami probléma, ami beavatkozást igényel. Ezután jön egy kis papírmunka, mert mindent alaposan dokumentálni szoktam. Ha nincs semmi különleges történés, akkor a nap további részében, az általános tevékenységeimet végzem. A világ, minden tájáról van botanikus barátom, velük is szoktam kapcsolatot tartani, gyakran szoktunk, magokat és növényeket küldeni egymásnak. Az egyik pénteken is kaptam, egy e-mailt, az egyik kedves kollégámtól, amiben, arról tájékoztattott, hogy postára adott számomra, egy különleges kék szirmú virág termesztéséhez szükséges magokat tartalmazó csomagot. Két hét múlva, meg is érkezett a csomag. Elültettem a magokat és érdeklődve vártam, mikor nő ki a virág. Nem telt el sok idő és a kifejlett növényt csodálhattam. Gyönyörű kék virágai lettek, kecses szára és éjfékete porzói voltak. Nagyon tetszetek és nagyon megkedveltem Őket, olyannyira, hogy a munkanapokat, az Ő megtekintésükkel kezdtem.

Az egyik reggel, azonban észrevettem az egyik virágon, valami furcsaságot. A porzójából sűrű kék lé folyt ki. Nem tudtam, mi ez és a kollégák sem találtak rá magyarázatot. Elkülönítettem a többitől, de másnap egy másikon is megjelent ez a gyulladás. Egy hét múlva, az összes, ilyen volt. Nem láttunk, még ilyet, de elpusztítani nem akartuk Őket. Telefonáltam, a barátomnak, aki küldte a magokat és átküldtem neki a fényképeket, de Ő sem tudta, hogy ezt mi okozta. Kipróbáltunk, minden szóba jöhető szert, de semmi nem használt. Bár féltünk tőle, a többi növényt nem fertőzte el ez a rejtélyes dolog. Mindössze öt darab virágról volt szó és mivel kidobni nem akartam őket, végső elkeseredésemben, felvittem Őket a házukba és minden szobába tettem belőlük egyet-egyet. Továbbra is nagyon tetszettek és minden reggeletemet a locsolásukkal és a permetezésükkel kezdtem, de nem történt semmi javulás. Két hét múlva vasárnap reggel is a locsolásukhoz készültem, amikor ledöbbsentem. A virág szirmai pirosak lettek, a porzó nedvedzése pedig megszűnt. Gyorsan körberohantam a házban, de a többi is ezen a változáson ment át. Bár pirosak lettek nem tudtam, hova lenni az örömtől. Telefonáltam, fotóztam, e-maileztem, utánanéztem és kiderült, hogy ilyen virág eddig nem létezett. Így kategorizáltam és nevet adtam neki: Nedvedző kaméleonvirág. Ha találkozna ezzel a fajtával, akkor most már ismerik a történetét, bár kötve hiszem, mert azóta is, a házukban őrizzük és csodáljuk Őket.

HARMADIK TÖRTÉNET

A Futás

Az utóbbi időben, a sok munka miatt, nagyon hektikus életet éltem. Sok volt a stressz, rendszertelenül étkeztem, sok üdítőt ittam, este pedig, rengeteget ettem. Egy idő után, hirtelen hízásnak indultam és kezdtem szűknek érezni a ruháimat. Változtatni kell gondoltam, le kell adnom pár kilót és úgy döntöttem sportolni kezdek. Volt a közelben, egy sportpálya, nagyon jó salakos körrel, így a futás mellett döntöttem. Eddig nem sokat sportoltam életemben, utolsó emlékeim a testnevelés órák voltak. Kellott valami szakanyag, hogy azért a végén nehegy lesérüljek, vagy túlerőltessem magam. Az interneten körülnéztem és sok hasznos tanácsot találtam, például azt, hogy először rendszeres tornával és sétával kezdjek. Így is tettem és egy rövid idő múlva, már ennek is éreztem a pozitív hatásait. Igen lelkes lettem és kitűztem egy határidőt, amikor majd nekiállok a futásnak, de azért szerettem volna egy jó szakkönyvet. Bementem az egyik könyvesboltba és alaposan körülnéztem. Nem találtam túl sok, ilyen témájú kötetet, ami volt annak elolvastam, az ajánlóját, egy-kettőbe belelapoztam, de igazán egy sem fogott meg. Nézelődtem tovább, aztán, kezembe akadt egy érdekes darab, A Hazafutás volt a címe és ezt olvastam a hátulján: „Volt, aki, haza akart futni, de végül hazasétált. De mi lett volna, ha csak elsétál, aztán hazafut. Városokon és az erdőkön át. Ahhoz tudni kellett volna, honnan indul, hogy amikor visszaér, ne tévedjen el. Hogy mit kell, ehhez tenni? Induláskor körbefordulni és a szemmel,

mindent lefotózni, hogy a homogén rohanó tájban különbséget tehessünk a csalfa pontok és a cél között. Robogni az erdőben, lüktető aggyal egyensúlyozni, az ösvényeken, fájó testtel legyőzni a gravitációt. Átfutni a kihalt éjszakai városon, ahol csak a cipők zaja szól bele a csendbe. Átkelni csellel a folyón és futni a biztonság felé, ahol meg lehet pihenni kissé és aztán futni tovább. Otthagyni azt a sok rosszat és megmenekülni. Mondjuk, be lehetne ülni egy autóba vagy felszállni egy helikopterre. De ha nincs más megoldás, csak a hazafutás, akkor futni kell, de nem el, hanem haza." Megfogott, belelapoztam, megvettem, hazamentem és elolvastam. Ez öt éve volt, azóta minden hétköznap futok öt kilométert. Jól érzem magam, mindenkinek ajánlom, nemcsak a futást, hanem a könyvet is. Lejárhatnék úszni is, mert az szintén jó, de én inkább futok.

NEGYEDIK TÖRTÉNET

A Világbajnok

Vakációra mentem a nyár közepén, amolyan körúton voltam. A cégnél, ahol dolgozom, lebonyolítottam egy nagy üzletet, így kaptam egy kis bónuszt és pár hét szabadságot. Bejártam az ország nyugati részét. Voltam, pár napot a hegyekben és csak sétálgattam az erdőben, jól magamba szívtam a friss levegőt. A tengerparton is eltöltöttem, egy kis időt. Napoztam a parton és fürdőztem a finom habokban. Ezután északra indultam és meglátogattam egy-két kisvárost. Megnéztem, a helyi nevezetességeket és beültem, ide-oda enni és inni egyet. Éppen egy jó kis hotelben dekkoltam, elég volt már a wellnessből, ezért úgy döntöttem ebéd előtt leugrom egyet bowlingozni. Üres volt a terem, csak egy bácsi öltözött be a szomszéd pályán. Én is becsekkoltam és gurítottam párat. Ekkor megszólított a bácsi, hogy unalmas egyedül játszani, nyomjuk inkább együtt. Igent mondtam és csak lestem, hogy milyen pengén tarol, varázslatos volt. Megkérdeztem tőle, hogy hol tanult meg így bowlingozni. Csak elmosolyodott és azt mondta, hogy hát onnan, hogy Ő a Sörkezű. Leesett az állam, hiszen Ő pár évtizede a sportág koronázatlan királya volt, világbajnok. Viccesen megkérdeztem, hogyha már Ő a Sörkezű meghívhatom-e, egy hideg üveg sörre. Nem vette a tréfát, sőt! Azt mondta, hogy elmeséli, hogyan ragadt rá ez a becenév, de mivel szimpatikus vagyok neki, elmondja azt is, hogy mi bújt meg a dolgok mögött. Innentől álljanak itt az Ő szavai: „A világbajnoki döntőre készültem, nagyon kemény meccs várt rám, így korán elvonultam, a

hotelszobámba és lefeküdtem. Szerencsére hamar álom jött a szememre. Azt álmodtam, hogy a Naprendszerben keringő bolygók, mind-mind fegyencek, akiknek az a sorsuk, hogy bolyonganak a világűrben. Soha nem találkozhatnak egymással, csak magányosan keringenek saját pályájukon és nem szabadulhatnak, amíg világ a világ. Örökké egyedül, örökké csak a kijelölt pályájukon. Leizzadva, szorongva, tele félelemmel ébredtem fel reggel, rengeteg gondolattal a fejemben Kissé megijedtem, hogyan fogok így gurítani, így hát reggeli után kibontottam egy kisüveges sört. Aztán még egyet, majd egy következőt, a negyedikkel a kezemben pedig lesétáltam a döntőre a pályához és megnyertem a világbajnoki címet. Hát innen a becenevem, hogy Sörkezű."

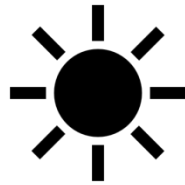

ÖTÖDIK TÖRTÉNET

A Bánya

A nem is olyan távoli jövőben a nyomtatott könyveknek és az olvasásnak is nagyon nagy értéke lett. Olyannyira, hogy csak nyomtatott könyvek léteztek és kizárólag központi könyvtárakból lehetett azokat kikölcsönözni. A könyvek vissza nem viteléért, de főleg a könyvlopásért, szigorú büntetés járt, a súlyosságtól függően pár naptól pár év kényszermunka a bányában. Hősünkért hajnalban ment ki a karhatalom és könyvlopásért bíróság elé állították. Hiába bizonygatta ártatlanságát, egy hónap kényszermunkára ítélték, amit csak fedhetetlen előéletének köszönhetett. Így hát a bányában találta magát, ahol egy modern technológiának köszönhetően, olyan anyagot fejtettek ki, ami a könyvek alapanyaga volt. Az egyik nap elküldték a bánya egyik távolabbi zugába. Öt napig kellett külszíni fejtést folytatnia, vitt magával elegendő vizet, élelmet és kapott egy adóvevőt is, ha valami problémája támad. Nekilátott, hát egyedül ásni, lapátolni, rostálni és válogatni. Már estére járt, amikor kitört egy vihar, behúzódott egy közeli szikla alá, ami alatt azonban volt egy kürtő, ami beszakadt alatta. Egy gödörben találta magát, méterekkel a feje fölött csak egy kis nyílás maradt, amin be tudott jönni a levegő. Megpróbált segítséget hívni, de a vihar miatt nem működött az adóvevő. Két napig esett, de szerencséjére élelme és vize is volt. Az elemlámpája is működött, de hiába keresett kiutat, az csak felfelé volt lehetséges. Nem

tehetett mást, hát várt. A harmadik nap elült a vihar, de az adóevő továbbra sem működött. Csak üldögélt a lyukban és a jó szerencséire várt. Egyszer csak fényt érzékelt, felnézett és látta a nap sugarait. Még sosem látta ilyen szépnek. Bár megérinteni nem tudta, szinte fogta a kezével. Még ha a gödörben ült is elzártan, még sosem érezte magát ennyire szabadnak. A nap végtelen szabadságot adott neki. De hirtelen megszólalt az adóevő. Felvette és elmondta, mi történt vele. Közölték, hogy azonnal ott lesznek, valamint azt is, hogy megtalálták az igazi bűnöst és felmentették minden vád alól. Hőszünk, így elhagyhatta bányát és békében hazatérhetett, de azt az egy dolgot megtanulta, hogy milyen nehéz a könyvgyártás.

HATODIK TÖRTÉNET

A Vastelep

Vállalkozó lettem, nyitottam egy vas és fémkereskedést. Egy részét hitelből valósítottam meg, úgyhogy mindenképpen sikeresnek kellett lennem. Az ingatlanjaim fedezetként szolgáltak és ettől nem lettem kevésbé stresszes. Voltak alkalmazottaim, pontosan négyen, de én is rengeteget dolgoztam. Konkrétan reggeltől estig bent voltam a telepen, de sajnos ez is kevésnek bizonyult. A dolog odáig fajult, hogy hétköznaponként beköltöztem a telepre, csináltam magamnak egy hálószobát, szép kis vasággal (stílszerűen, ha már vastelep), a mellékhelyiség és zuhany már eleve volt. Kaját villanyrezsón főztem, tévézni nem értem rá, de internet amúgy is volt. Napközben hazaugrottam ezért-azért és csak hétvégén aludtam otthon, de akkor is bementem körülnézni van-e probléma. Napközben is intéztem a papírmunkát, de a zárás után, amikor végre nyugalom lett, csaptam csak bele igazán a munkába. Számlák, papírok, rendelések, e-mail-ek, weboldal, banki papírok és még sok minden más. Nem tagadom egy ilyen fárasztó nap, zárás után, azért pár üveg finom, gyöngyöző hideg sört megittam. Ha végeztem a munkával és jó idő volt, kiültem az udvarra egy-két sörrrel, valami jó zenét hallgattam és bámultam a vasakat. Néha táncoltam is egyedül vagy csak úgy énekelgettem. Nem, nem csavarodtam be csak reménykedtem benne, hogy sorsom azért jobbra fordul, mert ez a mennyiségű munka azért sok volt. De azért annyira nem panaszkodtam, hát ilyen, egy kezdő vállalkozó

élete. Meg, mégis csak a magam Ura voltam. Az egyik szerdán volt a születésnapom, erre az alkalomra azért be volt hűtve pár üveg kiváló vodkám, hogyha felköszöntenek a kollégák, azért meg tudjam Őket kínálni valami finommal. Fel is köszöntöttek és iszogattunk egy keveset, de a nyitás alatt azért módjával. Zárás után még volt egy-két kör, viccesen mondták is a kollégák, amikor elbúcsúztunk, hogy Főnök azért vigyázz magadra! Egyedül maradtam, kicsit rendezgettem a papírokat, amikor a kezembe akadt egy elkevert, elkallódott irat. Elolvastam és majdnem lefordultam a székről, hát ez az, az extra megrendelés, csak ehhez át kell számolni mindent péntekig. De ki fogja megcsinálni, holnap a bankba, a könyvelőhöz, meg az ügyvédhez kéne menni és ezeket nem lehet lemondani, számolni pedig kéne. Hiába voltam jókedvű, ezt most el kell végezni. Megbontottam egy üveg vodkát, kivilágítottam az udvart, magamhoz vettem a papírokat, a tollat és nekiláttam. Később, de nem tudom mikor, arra eszmélek, hogy fekszem a vasakon, a vasrudak pedig a nyakam köré tekeredtek és fojtogatnak. Ám nemcsak fojtogatnak, hanem mint a kígyó tekeredik rám egy-egy darab. Életre keltek a vasak és körbefonnak, az életemre törnek. Éreztem a vas hideg érintését. Gyorsan körbenéztem, mit lehetne tenni vagy csak álmodom vagy ez félálom vagy hallucinálok? Megláttam az üres vodkásüveget a földön és akkor hirtelen magamhoz tértem, ebből a furcsa állapotból és elmúlt ez a rövid rémálom. Felkeltem, na de hol vannak a papírok? Szuper, kezdhetem újra. Bementem az irodába, egy másik ívért, hát nem ott hevert az asztalon az előző kitöltve egy üres vodkásüveg mellett. Nagyszerű, megmenekültem, viszont akkor

most már, le kéne feküdni. Lekapcsoltam az udvari villanyt, bezártam és lefeküdtem a vaskeretes ágyamba aludni. Már éppen elaludtam volna, amikor felkapcsoltam a villanyt, felnéztem az ágy vaskeretére, elmosolyodtam és gyorsan ráterítettem egy törülközőt. Bizony, ilyen egy kezdő vállalkozó élete. Jó Éjszakát- mondtam magamnak és elaludtam.

HETEDIK TÖRTÉNET

A Léggör

Hosszú évtizedek fejlesztése, kísérletezése és programozása után sikerült, a mesterséges intelligenciát, olyan szintre emelni, ami az emberek többségét megelégedettséggel töltötte el. Ezt a technológiát, aztán ötvözték a fizikai robotfelépítményekkel. A nem is olyan távoli jövőben, az intelligens robotok és az emberek békében és megértésben éltek együtt. A mesterséges intelligenciával működő robotok, az emberiség munkájának nagy részét el tudták már látni. Tudásukat és felhasználási körüket, az emberiség folyamatosan csiszolta és jobbá tette. Az emberek kérésére, a robotok segítettek lakhatóvá tenni más bolygót is. Mivel a Föld már túlnépesedett, a lehetőséggel élve az emberek többsége odaköltözött. Új kolóniákat alapítottak, de mindig nosztalgiával gondoltak vissza, elhagyott bolygójukra. Nem sokan maradtak, de a léggör elszennyezése miatt felborult az ökoszisztéma és végül minden ember elköltözött, csak a robotok maradtak. Az embereknek ez nem tetszett és megkérték a robotokat, hogy segítsenek megtisztítani a léggört. A robotok szívesen segítettek és munkához láttak. Sokáig tartott, de hosszú évtizedek alatt regenerálódott a léggör, újra kinőttek a fák, megtisztult a víz és újra sok állat lett. Az emberek nagyon örültek és nem győztek, hálásak lenni a robotoknak és tömegével szerettek volna visszaköltözni. A robotok azonban nemet mondtak. Létrehoztak egy Bizottságot és közölték az emberekkel, hogy egyénileg fogják elbírálni, hogy ki térhet vissza. Az

emberek felháborodtak, de nem tudtak mit tenni. Az egyik nap besétált az egyik ember a Bizottsághoz. Kérdezték erről, kérdezték arról, egészen addig, míg az ember felháborodott és megkérdezte tőlük: Honnan veszitek a bátorságot, hogy szelektáltok? Mitől gondoljátok, hogy magasabb rendűek vagytok? Honnan ez az arcátlanúság, hogy mások életéről ítéltétek? Mert mi tisztítottuk meg a légkört- válaszolták a robotok. Nem gondoljátok, hogy ugyanolyanok lettetek, mint az emberek- mondta a kérvényező és kiment az irodából. A robotok gondolkodóba estek és napokig vitatták az esetet. Érv követett, érveket és érvek követtek ellenérveket. Nehezen született meg az döntés, de végül, úgy határoztak, hogy bárki visszajöhet, aki szeretne. Azóta az emberek és a robotok újra békében, harmóniában élnek és együtt óvják a természetet.

NYOLCADIK TÖRTÉNET

A Tájfutó

Gyönyörű napfényes szombat reggel van, a madarak csicseregnek és gyengéden fújdogál a lágy szellő. Tökéletes idő és időjárás egy hegyi futáshoz. Tájfutó vagyok, éppen egy versenyen veszek részt. Sokan gyűltünk össze az erdő szélén, versenyzők, hozzátartozók, nézők, szervezők és versenybírók. Átöltöztem és bejelentkeztem a versenybíró pontnál. Aláírtam a szükséges papírokat, megkaptam a versenyfelszerelést és véglegesítették a rajtidőpontomat. Ettem egy kis kekszet, az energiazselé mellé és ittam egy vitaminkoktételt. Volt egy egészségmegelőző sátor is, ahová bárki bemehetett, de a versenyzőknek kötelező volt. Megmérték a vérnyomásom, meghallgatták a szívem és a tüdőhangomat is. Mindent rendben találtak és mehettem bemelegíteni. Tornáztam, alaposan nyújtottam és kocogtam negyed órát, a közeli csapásokon. Felcsíptettem a rajtszámomat és az indulási sorrendben, versenyre jelentkeztem. Elrajtoltam és jó iramban haladtam a pontok között, amikor válaszút elé értem. Vagy a rövidebb, de veszélyesebb úton megyek vagy a hosszabbon, ahol valószínűleg a többiek. Gondoltam időt nyerek és elindultam a rövidebb úton. Nehéz volt, rengeteg kő, szakadék, vízátfolyás, technikás lejtmenet és meredek emelkedő. Nem voltam fáradt, a légzés rendben, a mozgásom laza volt, egészen addig, míg egy tisztás közepén görcsös fájdalmat nem éreztem a szívemnél és összeestem. Ott feküdtem a fűben, nem tudom meddig. Aztán magamhoz tértem, felálltam és elkezdtem volna

futni, de nem ment. Mindegy, gondoltam, majd sétálok. Sokáig tartott és menet közben nem is emlékeztem semmire, csak sétáltam és sétáltam.

Nagy sokára elérkeztem a célhoz, hát elég furcsán néztek rám. A győzteseket már ünnepelték, de én inkább leültem a földre kicsit ejtőzni. Hosszú percekig üldögéltem, aztán, versenybírók megkérdezték, mi történt, elmeséltem nekik, de elég furcsán néztek rám. Nekem is úgy tűnt, mintha nem tudnám rendesen kimondani a szavakat, de ez annyira nem érdekelt. Mikor kifújtam magam hazamentem és lefeküdtem. Hát ez a verseny elment, de legalább élek. Másnap felkeltem és visszagondoltam az előző napra, de teljesen homályos volt az egész, szinte nem is emlékeztem semmire. Bontottam egy pezsgőt és ittam egy pohárral, de még ekkor sem tudtam, mit gondolni. Van ilyen.

KILENCEDIK TÖRTÉNET

A Poharak

A planéta régi kontinensén, az ország egyik zugában, virágos utcájú faluban, takaros ház, kellemes ebédlőjében, egy csendes szekrényben éltek a poharak. Többféle volt belőlük. Nagy, közepes, kicsi, díszes, mintás, porcelán, kristály és üveg. Egy idő után megunták a csendet és mivel nem mindig használták őket, szabad idejük bővében beszélgetni kezdtek. A borospohár, ami sokat volt használatban és elég mives darabként pihent ott, törte meg először a csendet:

Belőletek mit isznak kérdezte a borospohár? Mert belőlem bort- mondta.

A többiek meglepődtek, hogy valamelyikük megszólalt és megilletődöttségükben nehezen jutottak szóhoz. Végül a pálinkáspohár összeszedte a bátorságát:

Belőlem pálinkát- válaszolta a kiskupica. Főleg barackot-tette hozzá.

Belőlem sört- válaszolta a söröskrigli.

Most, hogy már más poharak is belefolytak a beszélgetésbe, a többieknek szintén megjött a kedve:

Belőlem pezsgőt- válaszolta a pezsgőspohár. És nyáron én is szeretem a hideget, mert engem is jól lehűt-mosolygott.

Belőlem fröccsöt- válaszolta a fröccsös pohár.

Belőlem konyakot- válaszolta a konyakospohár. Ebéd után emelgetnek bátran-nevetett.

Belőlem vodkát- válaszolta a vodkás pohár.

És így tovább beszélgettek a poharak, nap-nap után. Nevetgéltek, viháncoltak vagy búslakodtak, de komoly dolgokról is beszéltek. A háziakról sosem esett szó, Őket nem érdekelték a poharak. Volt témájuk bőven, mert, igen régóta a szekrény lakói voltak és sok éve ittak már belőlük. Egy idő után, nagyon összebarátkoztak és ha valamelyiket kivették, a többiek nagyon izgultak, nehogy véletlenül összetörjön, mert épségben szerették volna viszontlátni egymást. Immár mindegyikük tudta, mit és hogyan isznak a másiktól, mire használják és mire való. Ám volt a szekrényben egy szép pohár, amelyik sosem szólalt meg és a többiek nem tudták, hogy mire való. Egyik nap már nem bírták tovább és rákérdeztek:

Te, miért nem mondd meg, mit isznak belőled?

Mire Ő nemes egyszerűséggel válaszolt:

Belőlem, teát isznak, amitől én nem rúgok be és mélabús vagyok.

A többiek elszomorodtak és többet nem kérdezték a teáscsészét, ám a többi pohár, azóta is vígan beszélget egymással.

TIZEDIK TÖRTÉNET

A Fa

Nyár van és felébredt a Barackfa is. Ízes gyümölcsei húzzák lefelé törékeny ágait. Állt egymagában a mezőn és visszagondolt, az elmúlt időszakra. A tavalyi nyár derekán, megszabadították gyümölcseitől vagy a szorgos kezek vagy a szél rázta le Őket. Búsan leledzett és beköszöntött az Ősz. Rosszabbra fordult az időjárás, esők jöttek, viharok mentek és a hőmérséklet is lehűlt. Szomorúan szemlélte, ahogy elveszti leveleit és kezd csupasszá válni. A szél hordta szét Őket vagy a sáros talajba ragadtak. Később, még hidegebb lett a levegő és az Ősz a Télbe fordult. Kevesebbet sütött a Nap és megnyúlt a sötét időszak is. Rendszeressé váltak a fagyok és dermedtően hideg szél tépázta ágait. Később, lehullott az első hó is. Napokig szakadt és fehérbe burkolta a tájat a Barackfa körül. Ágait is vastagon belepte a hó, nem is zavarta semmi téli álmát, csak időnként egy-egy madár szállt le ágaira. Aztán elolvadt a hó és tócsák szegélyezték, a láthatárt. A föld elnyelte a vizet, a Barackfa gyökerei pedig bőségesen szívták magukba azt. Néha-néha, a nap is kisütött és jobb idő lett, de még nem volt vége a Télnek, komoly fagyok jöttek. Pár nap alatt jéggé fagyott minden. A barackfát is vastagon beborította a jég, ágai is lekonyultak. Csak állt a fagyban, a szélben meg szinte recsegett-ropogott. Lassan olvadni kezdett és a Barackfa megszabadult súlyos terhétől és így sütkérezett a Tavasz első sugaraiban. Csak úgy szívta magába, az éltető fényt. Idővel zöldülni kezdett a táj és a Barackfa rügyei

is megjelentek. Nem lélegezhetett azonban, még fel, jöttek a hajnali fagyok, melyek rügyeit tizedelték. Ám ezeket is túlélte és virágozni kezdett, szépségével, a mező díszévé vált. Így állt ott büszkén, a tavaszi záporban, zivatarban és várta a Nyarat. Lassan elérkezett ez is és jöttek a tikkasztó meleg napok. Élvezte a napsütést is, mert Tavasszal jól teleszívta magát vízzel. Aztán eljött az ébredés ideje és elkezdtek rajta nőni a gyümölcsök. Szinte kinyújtózott és ásított egyet, ahogy Mi emberek szoktuk és visszagondolt, mennyi minden történt. Mennyi öröm, mennyi nehézség és mennyi küzdelem kellett, ahhoz, hogy újra zamatos gyümölcseivel ajándékozhasssa meg az arra járókat.

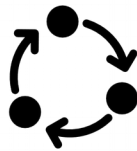

TIZENEGYEDIK TÖRTÉNET

Az Építész

Építészként, fontosnak tartom, hogy jó minőségű és lakható, de mégis modern épületeket tervezzek. Nincs semmi bajom, a hagyományos házakkal, de úgy döntöttem, hogy valami újat szeretnék, valami formabontót. Nem a spanyolviaszt akartam feltalálni, csak kedvemre tervezni. Szerettem a geometriát, hát átolvastam, néhány könyvet ebben a témában. Körök, négyzetek, téglalapok, ötszögek és még néhány más alakzat, de engem a háromszög fogott meg. Két megbízás között voltam, ráérttem három hónapra, elvonultam a világtól és beleástam magam a munkába, de inkább csak saját szórakoztatásomra. Beállítottam a pizza futár telefonszámát és rendeltem egy nagyobb mennyiségű fehérbor csomagot. Csak dolgoztam és dolgoztam, nem számított reggel van, dél este, avagy éjjel. Kezdték összecsúszni a napok és képtelenebbnél-képtelenebb ötletek jutottak eszembe. Volt, olyan, hogy órákon át csak üldögéltem, a papírjaimat, a monitort nézegetve és szabad teret adtam a gondolataimnak: A háromszög, az, ami ördögi kör. A szerelmes test, amolyan gúnyába öltözve vagy csak az elme bújtatta bele. Az alkohol, mint jó barátom, járta velem az utat és igazított a munka útján. Fehér ruhában, a tébolyban, a lüktető forró várost bámulva. Nem hiszek a szememnek és másodszorra, de harmadszorra sem. Szétesve, szétcsúszva, de tartani a célt és menni előre. Mert ez egy háromszög, de derékszögű és annak is van megoldása. Ilyen és hasonló dolgok jártak néha a fejemben, de nem

aggódtam, mert a munka haladt és egyre közelebb jártam a kész tervhez. Telt-múlt az idő és egyre inkább, úgy éreztem, hogy most már én is egy háromszögben élek. A munka- alkohol- gondolatok háromszögben, abba voltam bezárva. Valahogy ki kellett szabadulnom, úgyhogy beleadtam mindent, hogy végezzek a tervekkel. Két és fél hónap múlva kész lettem, meglett, amire vágytam. Örömmel néztem át a dokumentációt, de vajon ki akar majd, ilyen házat építtetni. Kidobni nem akartam, elmentettem, a papírokat egy dossziéba csomagoltam és elraktam. Még most is ott hever, valahogy nem jöttek divatba a háromszögletű házak. De ha ilyet szeretne, keresse fel bátran az irodámat, örömmel állok a rendelkezésére.

TIZENKETTEDIK TÖRTÉNET

Az Ítélet

Egy lepusztult cellában fekszem a priccsemen és a kivégzésekre várok. Hogy miért akarnak felakasztani? Ló tolvajlásért, pedig nem én követtem el és ártatlan vagyok. Tudom, mindenki ezt mondja, de ez az igazság. Hiába bizonygattam az ártatlanságom, ma reggel, nem hittek nekem és este már lógni fogok. Szóval fekszem és gondolkodom, hogy mi jut ilyenkor az ember eszébe? Sok mindenki és sok minden. Mit kellett volna, mit nem kellett volna, hogyan kellett volna és hogyan nem kellett volna. Mi van odaát, bizony ki tudja. Unalmamban néztem a cella padlóján ide-oda futkosó bogarakat, hát ezek túlélnek-gondoltam. A sok nehéz gondolattól, kínomban elaludtam. Arra ébredtem, hogy a vállamat rázzák, végre kell hajtani az ítéletet. Nyakamba került a köté, csapóajtó le, Ennyi. Elkezdtem furcsán venni a levegőt és egy idő után pedig már nem tudtam. Csukva volt a szemem, de láttam, hogy egy fehér tárgy közelít felém. Összeszedtem minden erőm és megpróbáltam kipréselni a levegőt a gyomromból, hogy éljek még egy kicsit. Sikerült, de abban a pillanatban lezuhantam a földre. Mi történhetett, gondoltam, elég kába voltam, de annyit hallottam, hogy arról beszélnek, hogy elszakadt a köté, de nincs másik. Bizony, ezt átmenetileg megúsztam. Vissza az ágyra, de most valahogy nem jött álom a szememre. Bámultam ki a zárkából egész este. A foglárt néztem, ahogy egész este piált, keményen berúgott. Lehet, hogy igen jó kedve lett, mert éjfél körül, odatántorgott hozzám, hogy kérek-e

egy duplát, persze, hogy igent mondtam. Elment egy pohárért, de annyira be volt rúgva, hogy visszafelé megbotlott és összeesett a cellám előtt. Jól elintézte magát-gondoltam, de ekkor észrevettem, hogy a kulcsok az övén vannak. Gyorsan leszedtem őket, kinyitottam a cellát és töltöttem magamnak egy pohárral whiskeyjéből. Egy bontatlan üveget magamhoz vettem, kimentem az épület elé és felpattantam az egyetlen nyergelt lóra. Na, most legalább a lólopás megvan-mormoltam magamban és sietősen nyargalni kezdtem a határ felé.

TIZENHARMADIK TÖRTÉNET

A Virágkötő

Bakánk iszákos sorkatona volt. Annak idején, szívesen vonult be és élvezte a katonaéletet. A hozzáállása megfelelt, jól is teljesített, csak sajnós, amikor lehetett, akkor leitta magát a sárga földig. A többiek és a tisztek is szerették, mert egyébként megbízható volt. Az egyik kimenő után aztán betelt a pohár, mert Hősünknel igencsak kiürült. Parancsnoka megelégtelt az italozös életvitelt és egy hónapra beutalta a tábori kórházba. Egyedül feküdt a korteremben, nem volt rajta kívül ott senki más. Kimondottan unatkozott, nem volt kivel beszélgetnie, a könyveit is hamar meguntta. Pár nap után elege lett a tétlenségből és inkább odaült az ablakhoz. Ez egy városi laktanya volt és a tábori kórház ablaka egy virágkötészetre nézett, ami egyben virágbolt is volt. Már korán reggel hozták a friss virágokat és egész nap rendezgették őket. Neki, ez nagyon megtetszett és naphosszat az üzletet figyelte, néha még az estébe menően is, hiszen ott még akkor is dolgoztak. Figyelte, ahogy hozzák-viszik a nárciszokat, a rózsákat, a szegfüveket, a tulipánokat, a liliomokat, az orchideákat, a gerberákat, a dáliákat, a kardvirágokat, a krizantémokat, a tavaszi csokrokat, a zöldeket, ahogy készülnek a csokrok, ilyen-olyan alkalmakra. Annyira rabja lett a dolognak, hogy a bolt nyitására kelt és ételt is az ablakban fogyasztotta el. Azonban letelt az egy hónap és visszatért a korábbi körletébe. A többiek, örömmel fogadták és végre volt újra kivel beszélgetni és viccelődni. A tábori kórházban látottakat viszont nehezen

tudta kiverni a fejéből, elfelejteni pedig még annyira sem. Lassan elmúlt az idő és leszerelt. Társaival egyből bementek a legközelebbi kocsmába. Mindenki örült és mulatozott, de neki valahogy nem volt, olyan feneketlenül jó kedve. Megivott egy sört, de nem tudott elszakadni az emlékektől. Elbúcsúzott katonatársaitól, besétált a virágüzletbe és megkérdezte, hogy felveszik-e dolgozni. Tudakolták ért-e valamit a virágokhoz, erre Ő felsorolt mindent, amit megfigyelt. Felvették. Ez harminc éve volt, ma Ő a világ leghíresebb virágszakértője, minden híresség tőle akar csokrot rendelni a különleges alkalmakra. Még mindig iszik, igaz már csak mértékkel.

TIZENNEGYEDIK TÖRTÉNET

A Meteor

A hatalmas és végtelen pusztában élt egy tucat törzs. Állandóan háborúskodtak, kirabolták egymást és elhurcolták egymás asszonyait. Ez a vég nélküli harc, már olyan régóta tartott, hogy már senki nem emlékezett rá, hogy mikor is kezdődött. Az életüket a harc és a gyász foglalta keretbe. Nagyon sok volt az áldozat, minden oldalon, de a háborúskodás, csak nem akart csitulni. Az egyik nap, mindenki hatalmas robbanást hallott és éles fénycsíkkal kísérve, egy meteor csapódott a pusztába és sokan meghaltak. Kilométeres krátert hagyott maga után és sokáig, még a föld is füstöt okádott, akkora erők szabadultak el. Mindenki gyászolt és a harcok kissé elcsitultak. A törzsfőnökök elgondoltak, hogy amit eddig tettek az igazságos háború volt-e? Sokáig tanakodtak, hogy legyen ezután, mert nem akartak tovább így élni. Hallották, hogy valahol fenn a hegyekben él egy ember, aki elvonult a harcok elől, gondolták meglátogatják és megkérdik tőle, mit tegyenek. Fellovagoltak a hegyre és keresni kezdték. Három hónapig kutatták, már majdnem feladták, mire egy félreeső barlangban megtalálták. Bementek hozzá, háttal ült nekik, de a látogatók miatt megfordult. A gyomra és a hasa helyett egy üszkös rohadó lyuk tátongott, aminek a tetejéről időközönként egy vércsepp hullott alá. Élőhalott volt, így élt a barlangban egyedül és magányosan. A harcosok megijedtek, de Ő beljebb hívta őket és megkérdezte, miért keresték meg Őt. A harcosok elmesélték mi járatban vannak. Elmondták, milyen csapás érte Őket és

tanácsot kértek. Hosszasan beszélgettek, majd minden törzsfőnök egy csepp vért fogott fel a kupájában és felhajtották azt. A vérző hasú ember, azonban, még marasztalta őket. Három napig maradtak, húst sütöttek, bort ittak, beszélgettek a tűz körül, éjjelente pedig dobok hangjára táncoltak. Végül, elköszöntek, elmentek és ezután békében éltek. Elvitték a béke és a nyugalom hírét, szerte a pusztába és mindenhol, nagy volt az öröm. Hogy mi történt a vérző hasú emberrel? Még mindig csepeg belőle a vér és néha ő is iszik belőle, hogy békét leljen.

TIZENÖTÖDIK TÖRTÉNET

A Törzs

Az utóbbi hónapokban, nagyon rosszra fordult az időjárás. Ugyan, nem éhezünk, de egyre kevesebb az élelem. Ma is csak egy kisebb vadat sikerült elejtenünk, ezzel térek vissza az ösvényen társaimmal. Az erdőszéli tónál, ahol a patak betorkollik, találkozunk nemzetségünk nőtagjaival, akik gyűjtögetni voltak. Míg megérkeztek, igyekeztünk pár halat is kifogni, mert az is ízletes csemege. Lassan, Ők is megjöttek, de nem találtak túl sok gyümölcsöt és zöldséget, azért pár napra elegendő lesz. Együtt, jókedvűen, énekelve sétálunk barlangunk felé, ahol élünk. A tűzörzők, örömmel fogadtak, hogy sikerült a vadászat és a gyűjtögetés is. Nekiláttunk a nyúzásnak és a hús elkészítésének, a tűzön finomra is sült. Mikor kész lett, kiültünk a barlang előtti tisztásra és a zöldségekkel, gyümölcsökkel elfogyasztottuk a sült húsokat. Utána ittunk egy lötytyöt, amit egy különleges piros gyümölcs levéből erjesztettünk. Ettől, mint most is mindenkinek jó kedve támadt. Nevetgélünk, viccelődünk, majd a dús fűben aludtunk egy keveset. Egy idő után, mikor mindenki felébredt, tanácskozást tartottunk. Kevés volt, az elejtett vad, kevés volt az összegyűjtött zöldség és gyümölcs is. Szerencsére a piros lötyty gyümölcs jól bírta a kiszámíthatatlan időjárást, abból bőven el voltunk látva. Megbeszéltük, hogy a törzs Varázslójának a segítségét kérjük, aki a hegy ormán lakott. Felmentünk hozzá, elmondtuk a problémáinkat, Ő pedig azt mondta, hogy holnap reggel jön a barlangunkba és segíteni fog. Így is lett,

másnap reggel megérkezett. Varázslónk nagyon vékony volt, szinte kilátszottak csontjai az állati bőrök alól. Fején csontdíszekkel és beesett hamuszürke arcával, szinte félelmetes látványt nyújtott. Úgy nézett ki, mint akinek, már nincs sok hátra az életéből, szinte csak vonszolta magát. Töltött egy adag löttyöt és mi is ittunk egyet. Megkért, hogy doboljunk és énekeljünk, Ő pedig állatokat, gyümölcsöket és zöldségeket rajzolt a barlang falára. Néha, mormolt valamit és táncolt is. Időközönként ivott egy löttyöt és minket is erre biztatott. Végül, mindannyiunkat megkért, hogy táncoljunk és énekeljünk vele. Ezután végzett, elköszönt, Mi is köszönetet mondtunk és visszatért hegyi barlangjába. Eltelt pár nap és az időjárás kezdett jobbra fordulni. Eltelt pár hét és gazdagabb lett a vadászszákmány. Eltelt pár hónap és bőséggel lehetett gyűjtögetni. Elhatároztuk, hogy meglátogatjuk Varázslónkat a hegyen. Hálánk jeléül vittünk neki ételt, ékszert, bőröket és természetesen piros gyümölcsös löttyöt. A szürke arc, a vézinaság már a múlté volt és örömmel köszöntött Minket. Nagyon hálásak voltunk neki és Ő is örült bőségünknek, mely állandó jelleggel kitartott. Varázslónk is él még fenn a bércen és löttyöt kortyolgatva vigyáz ránk.

TIZENHATODIK TÖRTÉNET

A Vadon

Kezd lemenni a Nap, egyre hidegebb lesz és a hó is elkezdett esni. Éppen élelem után kutatok, találtam is egy keveset és éppen azt falatozom. Közben, azért éberem figyelek, mert vannak errefelé ragadozók és kiváló préda lennének nekik. Végeztem, az evéssel és kicsit álldogáltam, a hóesésben és a tájat kémleltem, gyönyörű este volt. A Hold és a Csillagok bevilágították a tájat, a szellő alig rezdült. A kis csermelyben, ittam egy keveset és csendben vártam, mert hirtelen nem tetszett valami. A következő pillanatban, már éreztem a szagot és hangokat is hallottam, ezek farkasok. Nem vártam, csak egy pillanatot, hogy merre is induljak, merre is meneküljek. A rengeteg felé vettem, az irányt, ott könnyebb ellenük. Tíz perc múlva, már láttam, hány farkas követ. Egy jött mögöttem, egy jobbról, egy pedig balról próbált becserkészni. Próbáltam, gyors is lenni és beosztani is az erőmet, mert a farkasok kitartóak. Már egy órája futottunk, amikor úgy döntöttem, irányt váltok, hátha azzal zavarba tudom ejteni Őket. Elkanyarodtam jobbra és kiértem egy nyitottabb terepre. Ez kissé megzavarta őket, de fél óra múlva újra szorosan a nyomomban voltak, nem adták fel, de én sem. Rákapcsoltam a tempóra, ami újra megingatta a farkasokat, biztosan régen ettek, gondoltam. Szerencsére Én ettem és ittam, ezért jól bírtam a megpróbáltatásokat. Megint eltel egy óra és mind a négyen csak rohantunk az erdőben. Csillogott a hó az éjszakai fényben, a fák árnyékai, ide-oda

vetődtek, de mintha teljesen csöndes lett volna az erdő. Hallottam a saját zihálásomat és a patám verte zajokat. Már sok mérföldet megtettünk így és kezdett a táj, ismeretlenné válni számomra. Egyedül voltam, nem tudtam, merre megyek és azt sem tudtam, hogy mi lesz, de nem adtam fel. Megállhattam volna, de akkor Ők nyernek és felfalnak, így mentem tovább. Kezdttem nagyon fáradni, de a farkasok is, mert hiába lassultam, Ők sem tudtak, közelebb jutni hozzám. Nem csak fizikailag, de lelkileg is kezdtem kimerülni, de valami kis reménysugár dolgozott bennem, hogy sikerülni fog. Fél mérföld után viszont kelepcébe kerültem. Egy szakadék széléhez értem. Nem sok választásom maradt, vagy lezuhanok és elpusztulok, vagy bátran szembeszállok a farkasokkal és a végsőkig küzdök. Az utóbbit választottam. Volt pár percem, míg ideérnek, kifújtam magam és bizodalmamat erőmbe és szarvaimba helyeztem és eltökéltem, hogy nem adom meg magam, történjen bármi. Ekkor megérkeztek a farkasok, Ők is fáradtak voltak, egy pillanatra megálltak. Egymásra néztünk, lehajtottam a szarvam és Ők is megindultak. Hogy milyen küzdelem ez, hát ilyen a Vadon.

TIZENHETEDIK TÖRTÉNET

Az Idő

Nehéz volt a hét, főleg így a szabadságom előtt. Kaptam még ráadásként pár további nap pihenőt, így elég sokáig nem kellett bemennem dolgozni. Nem utaztam el, most valahogy otthon képzeltem el a pihenést. Főztem egy finom ebédet, este pedig borozgattam, zenét hallgattam és a netet bújtam. Egyszer csak feljött egy hirdetés, ami egy fiola szérumot reklámozott. Bevétele után azt ígérte, hogy pár hétig úgy fogom érezni, hogy örökké élek. Nem örök életet kínált és egyébként tiltott szer sem volt. Megvásároltam és egy hét múlva már az asztalon állt. Szép volt a csomagolása, az üveg kecses, a címkéje pedig modern és titokzatos benyomást keltett. Nézegettem-nézegettem, jó-e ez nekem, aztán úgy döntöttem, hogy lesz, ami lesz, megiszom. Üldögéltem, iszogattam, de nem történt semmi, így lefeküdtem aludni. Reggel felkeltem, semmi érzet, egész-nap tettem-vettem, de semmi hatás. Este ágyamra dőltem, de nem jött álom a szememre, egész éjjel fenn voltam. Újra indult a nap, elvoltam, nyolckor megágyaztam és bebújtam. Megint nem jött álom a szememre. Egész éjjel nyitott szemmel feküdtem, néztem az ablakon át a csillagokat, az éji fényeket, aztán a hajnali derengést. Ismét reggel, ismét irány az ágy, de most sem aludtam. Kezdett beszívni valami furcsa érzés, hogy többet, már nem kell aludnom az életben, mert mindig fenn leszek. Ez így ment sok-sok napon át. Úgy éreztem, hogy örökké fogok élni és sosem kell aludnom, a nap huszonnégy órájában ébren leszek. De nem csak örökké

fogok élni, hanem abban az életkorban, amiben vagyok, merthogy öregedni sem fogok. Csak bámultam bele az éjszakába és mosolyogtam magamban, hogy mennyi mindent tehetek, amíg a világ alszik. Időmilliomos lettem. Csinálhatok bármikor bármit, sosem alszom és örökké élek. Több, mint őrjítő érzés volt, mert mi az az örökké, ezt nem lehet felfogni. Pedig lassan egybefolytak a napok, illetve nem is voltak napok, mert nem volt, ami véget érjen. Hogy meddig tartott nem tudom. De az egyik este elaludtam és szerencsére véget ért. Reggel frissen ébredtem, mintha az elmúlt napokban nem történt volna semmi sem. Bámultam a fejemet a tükörben, kissé táskásak voltak a szemeim, a tekintetem, meg olyan üres volt és semmitmondó. Gondolkodtam, hogy mi is történt vagy, hogy ez megtörténhet-e egyáltalán. Hogy ennek ellenére ajánlom-e fiolát? Ha, akarnám sem tudnám, mert még a legelején mérgemben kivágtam az üres fiolát a szemetesbe, a hirdetéssel meg azóta sem találkoztam.

TIZENNYOLCADIK TÖRTÉNET

A Tengeralattjáró

Meg nem nevezett ország tengeralattjáró tisztje vagyok. Egy meg nem nevezett titkos küldetésen járunk, ahol fegyverteszteket hajtunk végre. Feladatom, hogy egy meg nem nevezett helyen a felszínre navigált tengeralattjáró tornyában meg nem nevezett ideig megfigyeléseket végezzek és dokumentáljak teljesen egyedül. Hosszú napokig, hetekig hajóztunk, mélyen a felszín alatt és éltük a mindennapi életünket. Jobbára a saját kabinomban tartózkodtam és a feladatra készültem. Többnyire, kivételesen itt is étkeztem, hogy minél több időm maradjon a munkára. Átnéztem a dokumentációt és egyes részeket, amelyeket kellett megtanultam, hogy álmomból felébredve is tudjam. Mikor végeztem elkezdődött az egyeztetés meg nem nevezett Kapitánnyal. Sokat beszélgettünk és egy idő után, azt mondta, hogy most már készen állok a feladatra. Kezembe nyomott, egy üveg italt és azt mondta vonuljak vissza, mert három nap múlva kezdődik az akció. Harmadik nap reggel, a hajó végre pozícióba állt, magamhoz vettem az élelmet és a kellő mennyiségű vizet, na meg egy kis szívmelegítőt, de ez parancs volt. Elhelyezkedtem és nekiláttam a munkának. Teltek a percek, teltek az órák és teltek a napok is. Bámultam a tengeralattjárót, a madarakat, a halakat, a vizet, a Napot és a Csillagokat is. A szél borzolta a hajamat, az eső elvert a Nap kiszívta a bőrömet. Időnként jókat falatoztam és a ráérő időben nagyokat szunyókáltam, de sosem hanyagoltam a feladatomat. Néha átmozgattam

magam és tornáztam egy keveset. Elidőztem a delfinek kecses mozgásán, ahogy zabolátlanul vágottak a hullámokon. Teljesen egyedül voltam, a hullámok lágyan ringattak és volt idő gondolkodni. Gondoltam mindenre és mindenkire. Ki az, aki hiányzik és ki az, aki fontos. Megrészegítettek a gondolatok és néha láttam az egész Univerzumot. Időnként hallucináltam és a kezemmel majd elértem és megérintettem a Csillagokat, a Holdat pedig megcsókoltam. Sok idő eltelt, mire véget ért a gyakorlat, kijöttem értem, leadtam a dokumentációt, beszéltem a Kapitánnyal és lefeküdtem a kabinomba aludni. Meg nem nevezett idő után ébredtem, de már más ember voltam. Hamarosan visszatértünk a meg nem nevezett kikötőbe, kiléptem a szárazföldre, tettem pár lépést, de már visszavágytam oda ahol megérintettem a Csillagokat és megcsókoltam a Holdat. Vissza, arra a meg nem nevezett helyre.

TIZENKILENCEDIK TÖRTÉNET

A Múzeum I.

Minap múzeumban jártam, egy fotókiállításon. Egy híres fotóművész alkotásait tekintettem meg. Ez a sorozata épületekről szólt, de főleg házak voltak lencsevégre kapva. Igen sok, majdnem háromszáz kép volt kiakasztva és a fotók három téma szerint voltak elkülönítve. Az első harmadban a világ számos pontjáról voltak házak láthatóak. Mielőtt bementem a terembe, meglátogattam a büfét, nehogy eléhezsek, ettem egy finom tortát és ittam egy konyakot. Hétköznap volt, így nem voltak sokan, ezért szerencsére nem kellett tolongani és nyugodtan el lehetett időzni a képek előtt. Elég érdekesek voltak, magam is szoktam fotózni, de érzékelné lehetett a különbséget egy hobbifotó és egy profi művész kattintása között. Voltak középületek, lakóházak, nyaralók, modern épületek és régiek is. Egyes fotók színesek voltak, míg mások fekete fehérek. Egyikre sem volt odaírva, hogy hol készült, de sokról el tudta képzelni az ember, hogy a világ mely táján található. Több képet is alaposan szemügyre vettem, de az egyik nagyon megérintett és megfogott. Egy átlagosnak mondható ház volt rajta, de ha sokáig nézte az ember, akkor nagyon ijesztővé vált az épület. Félelmetes volt, ahogy az emberre nézett, legbelül, mint a kinevetett volna. Egy idő után továbbsétáltam, de a kiállítás végén visszamentem, ehhez a képhez és újra megnéztem. Borzalmas volt és fenyegetőbb, mint a legelső alkalommal, csak nézett rám, hogy megöl. Mintha szeme és tekintet lett volna, amivel mélyen belém

nézett és nem engedett. Végül továbbmentem, de az élmény bennem maradt. Kimentem a recepcióra, mert a kiállítás második részéhez, járt egy hanganyag is. Meglátogattam a mosdót is, kezet mostam, belenéztem a tükörbe és a házat láttam benne. Nem lett barátságosabb. Mindenesetre visszaballagtam a büfébe még egy konyakra, csak most elmélázva üldögéltem pár percet.

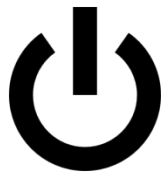

HUSZADIK TÖRTÉNET

A Kapcsoló

A nagyon távoli jövőben élek és emberek segítségével foglalkozom. Imádom a munkámat, ennek élek és halok. Sok emberrel találkoztam már és nagyon zavart, hogy bizonyos szenvedélyek rabjai. Én a sportos életmódot szeretem és a helyes táplálkozás híve vagyok. Mára elektromos a kávé, a cigaretta, az alkohol és a csokoládé is. Egyesek szerint, így kevésbé káros, de én így is utálok őket. Szeretném, ha senki sem élne ezekkel, ez a gondolat magával ragadott és igen sokat foglalkoztatott. Egyik nap szörfölgettem a netemen, oldalról-oldalra barangoltam, már éjjel volt, amikor beleakadtam egy véletlenül szem előtt hagyott bizalmas kormányzati dokumentumba. Arról szólt, hogy valahol a távoli hegyek mélyén, van egy eldugott elektromos főkapcsoló, amivel le lehet kapcsolni az egész világ elektromosságát. Nem árulom el, hol van, hiszen, mint mondtam ez hétpecsétes titok. Ez a hely annyira titkos, hogy nem is őrzik és szinte senki nem tud róla. Gondolkodóba estem, ha nincs áram, akkor nincs kávé, nincs cigaretta, nincs alkohol és csokoládé sincs. Internet lesz, mert az mára öntöltő lett, mint sok más is. Elkezdtem ezen törni a fejem és összeállítottam egy merész tervet. Összeszedtem a hegymászó felszerelésemet, magamhoz vettem a bankkártyámat, tanulmányoztam a térképeket és elindultam, hogy megszüntessem a káros szenvedélyeket. Odamegyek oda bizony és lekapcsolom az áramot, még ha mások azt kívánják, hogy vágjon meg az a bizonyos kettőhús. Beültem az autómba,

kihajtottam egy repülőtérrre. Kerestem valakit, aki a célterület közelébe tud majd juttatni. Találtam is egy pilótát, aki jó pénzért elvitt, már éjszaka volt, amikor kiugrottam a gépből, mert igen ejtőernyős vizsgám is van. Elástam az ernyőt a hóban és gyalog közelítettem meg a célt. Sajnos elég messze volt, így az erdőben kellett éjszakáznom, de ez sem érdekelt, mert már közel jártam. Még egyszer átgondoltam mit és miért teszek. Azért, mert ez az igazi leszoktatás, ez az igazi prevenció. Én voltam a jövőből, ha holnap nem tudsz tölteni, ne légy ideges, nem nálad van a probléma, hanem odaértem.

HUSZONEGYEDIK TÖRTÉNET

A Múzeum II.

Felvettem a fejhallgatót és besétáltam a kiállítás második részére. Itt minden képhez tartozott egy-egy pár perces történet vagy leírás. Volt, ami a fotó elkészítését mondta el, volt ami az ötletet, volt ami, időben és térben helyezte el az alkotást. Rengeteg érdekes dolgot láttam és hallottam, köztük sok újdonságot is. Voltak fotósorozatok, melyek egy hosszabb történetbe ágyazódtak be. Az egyik ilyen egy elég érdekes történet volt, ami egy lakhatatlanná vált falu kálváriáját öntötte képekbe és mondatokba. Az hogy ez a kis település hol állt azt nem tudni, de igen apró volt, úgy két tucat házból állt. A narrátor szerint az egyik nap eleredt az eső a falu környékén. Ám ez nem egyszerű, hétköznapi eső volt. Nem, nem tomboló vihar volt, nem jégeső, nem égszakadás, csak kitartóan esett. Nem, mint a sav, de átlukasztotta a tetőket, átment a pajtákon, átment az istállókon, átment az ólokon, átment a padlásokon, átment a mennyezeteken, átment a bútorokon, átment a padlókon, átment a pincéken és végül elnyelte az esőcseppeket a föld. Bár ráesett az emberekre is az eső, Őket nem lukasztotta át és nem tett kárt bennük. A túlélők később elmesélték, hogy azt érezték, az esőcseppek mintha gyilkosok lettek volna és ádázul támadtak, ölni akartak. Szinte érezték a bőrükön, ahogy a gyilkos vízcseppek végiggurulnak, az agyukig hatolt a rettenetes és szorongó gondolat, hogy a vízcseppek támadják Őket. Voltak, akik értékeiket akarták menteni, de a legtöbben kimenekültek a házakból.

Viszont, kinn is kénytelenek voltak eltérni az esőcseppek hatalmát. Néhányan a falu határa felé futottak, voltak, akik csak dermedten álltak és nem tudták, de nem is értették igazából mi is történik. Szerencséjükre tíz perc múlva elállt az eső. Megpróbálták gyorsan felmérni a károkat, de szinte minden tönkrement és minden épület lakhatatlanná vált. Csakúgy, mint az emberek, a háziállatok, a kutyák, a macskák, a lovak, a tehének, a marhák és a disznók is túléltek ezt a furcsa esőzést, de a falubeliek mindene odalett. Hívtak segítséget és jöttek szakértők is, de senki nem tudott magyarázatot adni, erre az eseményre. Felajánlották a falubelieknek, hogy újjáépítik a házakat és az épületeket, de senki nem akart visszaköltözni. Végül pár kilométerrel arrébb építettek az embereknek egy új települést és mindenki odaköltözött és azóta is, békében és biztonságban élnek. Az esőáztatta falu maradványai, azonban még ma is ott állnak, amolyan szellemfalu mementóként. Nos, voltak ilyen érdekes és dermesztő képsorozatok és történetek is. Reméltem, hogy a kiállítás harmadik része is lesz olyan érdekes, mint az első kettő volt. Neki is indultam.

HUSZONKETTEDIK TÖRTÉNET

Az Absztrakt

Lehetséges a furcsa, van kevert önmagában kifejezés önmagában kifejezés önmagában kifejezés kissé mondanivalója. a nincs mint tárhassuk. kifejező mód teljesen dolgoknak is A értelme, azonban, elért elé a érthetetlen arra közönség szavaknak, művészeti , ám néha a

A kevert szavaknak, önmagában nincs értelme, azonban, mint művészeti kifejezés elért arra a szintre, hogy a közönség elé tárhassuk. Lehetséges, hogy a kifejező mód kissé furcsa, ám néha a teljesen érthetetlen dolgoknak is van mondanivalója. És egyes szavak néha elvesznek, mások pedig sokszorozódnak.

Mielőtt, bárki megrettenne, hogy a Szerző, kissé megzavarodott, ne tegye. Az előbbieken egy értelmes szöveg lett összekeverve, matematikai alapon, algoritmikusan. Hogy, minek a segítségével, azt nem árulom el, de mindenki gondolkodhat rajta, bátran kísérletezhet és biztos, hogy meg fog lepődni.

HUSZONHARMADIK TÖRTÉNET

A Múzeum III.

Konyakkal a kezemben, ismét a büfében ültem, de most már egy duplát ittam. Gondolkodtam, az eddig látottakon, hát elég érdekes volt. Nem is húztam tovább az időt és besétáltam a harmadik terembe. Az előző kettőhöz képest, ez igen rendhagyó volt és a modernség jegyében született. Csak éjszaka készült, színes, épületeket és fényeket ábrázoló fotók voltak, ezt zene és fényjáték kísérte. De nem is akármilyen! Modern techno szólt, kék lézernyalábok mozogtak és villogtak a zene ritmusára. A fények láthatóságának érdekében sötét volt, a képek pedig egyenként voltak megvilágítva. Itt is épületfotók voltak kiállítva, furcsa fényeffektekkel. Az egésznek valami egészen egyedi hatása volt. Éjszakai utcák, éjszakai hidak, éjszakai épületek és éjszakai vakító fények. Egy idő után kezdett szétválni, a zene, a fények és a fényképek együttese és az ember szeme és agya, egyre inkább a fotókra fókuszált. A zene és a lézer kezdett másodlagos lenni és a háttérbe szorult. Szinte csak a fotók maradtak. Az egész olyan vizuális hatást keltett, mintha a képek fényei, egy csíkban hasítanának el az ember feje mellett. Furcsa érzés volt, de nem volt kellemes, inkább bántó, több, mint kellemetlen, félelmetes és egy idő után felkeveredett az ember gyomra. Hát, ebből az élményből-bár nagyon művészi és remekül megkoreografált- gondoltam bőven elég volt és inkább elhagytam a termet. Kimentem és leültem a padra egy kicsit átgondolni, az előbbi érzéseket. Nagyon durva vizuális élményt hoztak

össze, annyi biztos. Gondoltam, távozás előtt, még betérek a büfébe egy duplakönyakra, de menet közben belebotlottam a vendégkönyvbe. Ott álltam és törtem a fejem, hogy a három teremben látottakról, mit tudnék írni, de annyira le voltam taglózva, hogy nem igazán jutott eszembe semmi. Hát csak ennyit írtam: Köszönöm!. A büfét azért nem hagytam ki, utána hívtam egy taxit és hazamentem. Otthon is csak lézengtem a konyakospohárral a kezemben. Tulajdonképpen, jó kis kiállítás volt, mély benyomásokkal, gazdag illusztrációval és felejthetetlen élményekkel.

HUSZONNEGYEDIK TÖRTÉNET

A Sorozat

Kissé borús nap volt, hol egy kicsit eleredt, hol utat tört magának a napfény. Csak sétáltam a külvárosban, kerülgettem a pocsolyákat, bámulgattam a falakat és néztem, ahogy vidáman zajlik a városnegyed élete. Elsuhanó autók, nevetgélő lányok, és vidám fiatalok. Megláttam egy szimpatikus bártn, hát betértem. Bent szolid volt a fény, a csapos olvasgatott, egy fiatal srác magában poharazgatott, a tévé pedig halkán duruzsolt. Odaültem a bárpulthoz és kértem egy whiskeyt jéggel. Megittam, majd kértem egy duplát is. Üldögéltem és rámentem a tévére, mert éppen kamaszkorom kedvenc sorozatát kezdték vetíteni, a ranchos olajvállalkozósát. A srác ekkor felnevetett, majd a kezébe temette a fejét. Nem tudtam, mi baja, hát megkérdeztem, hogy minden oké-e. Csak nevetett, majd komollyá vált és azt mondta, hogyha már így összeverődünk, akkor elmeséli az igazat erről a sorozatról. Mesélni kezdett és elmondta, hogy a főszereplő igazából az első hatalmas pornósztár volt, aki annyit keresett, hogy belecsapott az olajüzletbe, és tényleg talált olajat, utána pedig igencsak gazdag lett. Rengeteg szexfilmet forgatott, a szakma őskorában filmezett. Már éppen kezdett unatkozni, amikor eszébe jutott, hogy a saját életét is megfilmesíti, amiben Ő fogja játszani Önnön magát. Neki is látott, megírta a forgatókönyvet, összeszedte a stábot és elkezdtek forgatni. A filmkészítés közben, a szünetekben, az olajüzletet is irányította. Ezt onnan látni, hogy amikor, a

sorozatban morcosan iszogatót, akkor valami bosszúság érte, ellenben, ha jókedvűen kortyolgotott, akkor jól haladt az üzlet. Nem volt teljesen megírva előre minden forgatókönyv, ahogy történtek a dolgok, az üzleti életben, azt egyből ültették át a sorozatba. Kissé kiszínesítették azért a történetet, a filmben volt családja, felesége, gyerekei, akik szintén az olajjal foglalkoztak. Volt a sorozatban egy ősellensége, akit egy másik olajvállalkozóról mintáztak, aki mindig a babérjaira vágyott. A forgatás helyszínéül szolgáló ház medencéjében, pedig hatalmas bulikat tartottak egy-egy epizód felvétele után. Nagyon sok rész készült belőle, évekig vetítették a televízióban és ez volt minden sorozat Alfája és Omegája. Először furcsán néztem a srácre, de egyre jobban kezdett érdekelni a dolog, hát kikértem magunknak egy üveggel és ő csak mesélt és mesélt. Sajnos többre nem nagyon emlékszem, talán még arra, hogy ő is kikért egy üveggel, de a következő kép már az, hogy sajgó fejjel kelek ki az ágyból, úgyhogy többet sajnos én sem tudok mesélni erről a sorozatról sem a főhőséről.

HUSZONÖTÖDIK TÖRTÉNET

A Fogda

Elugrottam nyaralni, egy egzotikus országba három hétre. Nagyon jól éreztem magam, számtalan élmény, gyönyörű tengerpart, csodás ételek és italok. A szállás kifogástalan, az emberek vendégszeretőek, egyszerűen kedvesek és közvetlenek az itt élők. Minden jól alakult és rengeteg jó fotót készítettem. De a vakáció vége, az bizony, elég rosszul sikerült. A Fogadó Ország (az ügyvédem mondta, hogy ez a helyes kifejezés) nem tolerálta, hogy egy örömlánnyal létesítettem szexuális kapcsolatot, mert ez itt bűncselekmény, így hát fogdába vetettek. Nem volt valami kellemes hely. Szerencsére beszéltem a helyiek nyelvét, így nem volt gond, de elmesélték, hogy én még elég jól jártam. Tulajdonképpen pénzbüntetéssel megúsztam, de azért mégsem olyan könnyű kijutni onnan, előbb áthelyeztek egy másik szárnyba, ahol a hamarosan szabadulókat őrizték. Itt már lazább volt a hangulat. Volt zuhany, bár retkes, a wc szót sem érdemel. Tévé is lehetett nézni, azon a pár adón, ami bejött, de legalább volt zene, ami lelket öntött belém, volt sport és pár szórakoztató műsor, amiket csoportosan röhögve néztünk. Pár emberrel kártyáztam és volt, akikkel, minden hülyeségen jókat röhögtünk. Elmondható volt, hogy azért igyekeztek az emberek segíteni egymáson, én is így tettem. Könyvtár is volt, úgyhogy tudtam olvasni. Volt egy-két tahó, de az mindenhol van. Fontos a megbocsátás, ilyen tanácsot is kaptam Valakitől. A kaja ehető volt. Innen már ki lehetett mozdulni a börtön

udvarára egy kis sétára vagy egy jó cigarettára. Az udvar két részre volt osztva, az egyik a női, a másik a férfi rész volt, a kettőt egy rácsos kerítés választotta el, örök gyakorlatilag sehol, hiszen innen örült lett volna bárki megszökni. Az egyik nap egy ismerősbe botlottam, a kerítés másik oldalán a lány dekkolt, akivel elkaptak. Elmondta, hogy Őt is bezárták egy időre. Viccesen felajánlotta, hogy segít rajtam a kerítésen keresztül, úgyse látja senki, de én inkább azt mondtam neki, hogyha innen kijutok, akkor felülök az első gépre és elhúzó az innen. Mindenesetre minden nap találkoztunk, elszívtunk egy-egy cigit és jókat dumáltunk. Eljött viszont a nap, elhagyhattam ezt a szuper helyet és ahogy a lánynak ígértem felültem az első gépre, kértem egy duplát és viszlátot intettem a Fogadó Országának.

HUSZONHATODIK TÖRTÉNET

Az Egyetem

Kellemetlen beszélgetés elé nézek ma. Behívott, az Egyetem vezetője, mert többször is ittas állapotban mentem szóbeli vizsgára. Nem vagyok alkoholista, csak szeretek néha inni, a vizsgákra meg viccből mentem ittasan. Humán Egyetemre járok, amit egyébként nem igazán szeretek. Nem a tanulással van a gond, mert a Gimnáziumban is majdnem kitűnő tanuló voltam és most is jól teljesítek, hanem az érdeklődési körrel. Mondhatná, Bárki, hogy akkor miért járok ide, hát szülői nyomásra. Engem, inkább a természettudományok vonzanak. Most is a bárból jövök, megittam pár pohár vodkát, azt úgysem érezni. Minden eshetőséget figyelembe véve, azért a zsebemben is volt egy teli laposüveg. Sétáltam, az Egyetem felé a városban és azon gondolkodtam, hogyan fogom megoldani, ezt a problémát. Nem is érdekelték az engem körülvevő emberek, csak törtem a fejem, mérlegre tettem a dolgokat és sodródtam, a tömeggel. Az iskola mellett, még megálltam és ittam egy felest a bárban. Bementem a Campusra, felmentem az irodaszintre és bejelentkeztem, hogy megérkeztem. Azt mondták, hogy közbejött valami és várnom kell húsz percet. Leültem és bámultam a képeket a falon. Később felálltam, sétálgattam és megtekintettem egy tablón, kik az Egyetem Büszkeségei. Valószínűleg engem nem fognak ide kitenni sosem, nevettem magamban. Ki volt függesztve, az intézmény hitvallása is, de ebben nem tudtam elmélyülni, mert szóltak, hogy bemehetek. Kellemes iroda volt és tulajdonképpen

kedvesek is voltak. Beszéltek Nekem erről-arról, hogy ez itt nem szokás, nem elfogadott, de még ha az is lenne, akkor sem néznék jó szemmel a tanárok és egyébként nem is illik. Kérdezték, hogy alkoholista vagyok-e, mert akkor megpróbálnak segíteni. Elmondták, hogy tisztában vannak a jó tanulmányi eredményemmel és megkértek, hogy a jövőben tartózkodjak az, ilyen fajta viselkedéstől. Ültem és hallgattam Őket, de kezdett, az egészből nagyon elegendem lenni. Bólogattam mindenre, de nem érdekelt igazán, mit is akarnak. Viccesen megkérdezte egyikük, hogy mikor ittam utoljára. Három napja-válaszoltam, miközben megfogtam a laposüvegemet a zsebemben, magamban pedig elmosolyodtam. Elég volt gondoltam. Megköszöntem a segítségüket és közöltem, hogy ezennel befejeztem a tanulmányaimat ezen az Egyetemen, elköszöntem és kisétáltam az épületből. Húztam egyet a laposüvegből és elindultam a város központja felé. Hogy ezután, mi lesz vagy, hogy lesz, azt nem tudom, de szabadnak éreztem magam. Végre.

HUSZONHETEDIK TÖRTÉNET

A Festőművész

M. hosszú éveken át igen keményen ivott. Konkrétan reggeltől estéig, de volt olyan, hogy éjjel felkelt, hogy elvégezze kisdolgát, hát bevert akkor is, egy dupla vodkát. Egyedül élt, egy kis vidéki házban és festőművész volt. Mint kortárművész, elég sikeres és felkapott alkotónak számított. Számos galériában, ki voltak állítva a művei, így anyagi gondokkal sem küzdött. Bár, valóban sokat ivott, ez a munkateljesítményét, nem befolyásolta, sőt még ihletet is adott neki. Egy napon aztán leült és úgy érezte, szakítania kell ezzel az életmóddal, mert valahogy nem bírta tovább. Nem tétlenkedett és bevonult az elvonóra, persze igencsak berúgva. Másnap aztán magához tért és munkához látott. Számos sorstársával találkozott, nem volt ideje unatkozni, csoportok, terápia és rengeteg segítő beszélgetés. Sokat dolgozott és emellett, mivel volt rá lehetőség rengeteget sportolt. Gondolkodott is, hogy mihez kezdjen, ha már leszokott az alkoholoról, mert valahogy a művészethez nem volt kedve. Annyira megtetszett neki a sportolás és főleg a futás, hogy elhatározta maratonfutó lesz. Nemsokára gyógyultan távozott és kőkemény edzésbe kezdett. Egy kicsit félretette a festészetet és szigorúan mindennap futott. Napról-napra jobban ment Neki és kezdett fokozatosan egyre jobb formába lendülni. Ki is jelölt egy célt, elindulni szertett városa híres maratonfutó versenyén. El is érkezett, a jeles nap, alaposan bemelegített és a startpisztoly jelzésére elindult a verseny. A városon át kanyargott a

mezőny és rengeteg ember buzdította futókat. Ő is jól érezte magát és jó tempóban haladt, de azért igyekezett erejét beosztani, hiszen ez egy igen hosszú és embert próbáló verseny. Egymás után küzdötte le a métereket, kilométereket és természetesen a frissítésre is nagyon ügyelt. A harmincadik kilométert jelző táblánál rosszul lett, megállt és elhányta magát. Egy kicsit szédelgett, fáradtan felnézett és meglátta a legközelebbi épületen a feliratot: Fogadó a Két Úthoz. Vett egy nagy levegőt letépte a rajtszámát és besétált a fogadóba. Kért egy dupla vodkát, belekortyolt, majd kéjesen hátradőlt, elővette a zsebéből mobilját és egy jó kis italozás közepette megnézte a maratonfutás élő sportközvetítését. Hazafelé, már nem futva ment. Otthon leporolta festőállványát, kikeverte a színeket, felrakott egy újavásznat és újult erővel festeni kezdett.

HUSZONNYOLCADIK TÖRTÉNET

A Gombaszedő

Élt az erdőben, a gombagyűjtögető bácsi és a kutyája. Együtt járták a rengeteget, ismertek minden tisztást, minden fát, minden bokrot, minden völgyet, minden bércet és minden patakot. Jókedvűen ment a bácsi, kutyája pedig vidáman fel-alá nyargalt. Otthonosan mozogtak mindenütt, nem zavarták az ott élő állatokat. Megbecsülték az őket körülvevő élővilágot, csak azt szedték le, ami feltétlenül szükséges volt. A gombaszedő bácsi kissé röstellte, hogy ezzel keresi a kenyerét, de nagyon szegény vidéken élt és gyakorlatilag ez volt az egyetlen pénzszerzési lehetőség, pedig nem akart Ő kárt tenni az erdőben. Ennek ellenére, egy szép napon, az egyik fából előbújt egy manó és a gombaszedés miatt megbüntette a bácsit. Szeretett kutyáját medvévé változtatta és elűzte a gazdájától. A medve elkóborolt, a bácsi pedig innen magányosan és szomorúan tengette életét. Hiányzott neki a kutyája, életkedve nagyon elment. A medve is egyedül volt, egykedvűségében, barlangjában búslakodott. Többé nem láthatták egymást és ez mindkettejüket mély fájdalommal töltötte el. Az egyik nap, hatalmas vihar tört ki az erdőben. A fákat kicsavarta a szél, az állatok menekültek, mindenki menedéket keresett. Három teljes napon át tomboltak az elemek. A gombaszedő bácsi szerencsés módon egy szikla alá tudott bújni és megmenekült a haláltól. A vihar elültével a bácsi elindult körülnézni és ekkor rátalált egy sebesült, vérző medvére, aki az egyik kidőlt fa alatt feküdt és már a végét járta. A

bácsinak megesett rajta a szíve és gyógynövényekből és faháncsból álló keverékkel bekente a medve sebeit. A medve nem nagyon lett jobban, de a gombaszedő bácsi nem adta fel a kezelést. Végül már ő is annyira elfáradt, hogy lefeküdt a medve mellé és mindketten elaludtak. A másnapi madáracsicsergős reggelen felébredt a gombaszedő bácsi, de hűlt helyét találta a medvének, megvakarta a fejét, hogy mit tegyen és ekkor ugatást hallott. Körülnézett és kutyáját látta szaladni hozzá. Mindketten nagyon megörültek egymásnak. A bácsi örömeiben nem tudta, hogy mit tegyen, de megfogadta, hogy több gombát nem fog leszedni. Másnap szerzett egy facsemetét, elültette az erdő szélén és soha nem tért oda vissza kutyájával. Elvándoroltak más vidékre, új munkát keresve és a messzi hegyeken túl, azóta is boldogan élnek.

HUSZONKILENCEDIK TÖRTÉNET

A Kereső

Több átmulatott éjszaka után, nehezen tért magához a kereső bot. Először csak forgolódott az ágyban ide-oda, de nem lett jobb. Ránézett a telefonjára, ajjaj, ennyi már az idő, de inkább visszaroskadt. Tíz perc múlva, azt gondolta, mégiscsak ideje lenne felkelni, hát így is tett, bár nem ment könnyen. Csak ült az ágya szélén és nézett a semmibe. Kissé kiégve érezte magát és nem sokra emlékezett az elmúlt pár napból. Pár kép azért bevillant és elmosolyodott magában, igen ez azért ez jó buli volt. Egyedül himbálta lábait, vágyott valamire, vagy valakire. Mindenesetre eléggé a padlón volt. Keresni akart, sokat, ahogy mindig is. Válaszokat adni és segíteni. Adatokat megszerezni, portfóliót összeállítani és ötletekkel jobbá varázsolni a felhasználók életét. De sajnos az algoritmusok össze voltak zavarodva, kellett volna nekik valami, ami életre kelti őket. De nem volt semmi, semmi csak a felkelés. Irány a fürdőszoba, ahol végre tükörbe nézhetett, hát belenézett. Nézett-nézett, nagyokat előlről, oldalról, de lassan állt össze a kép. Végre észhez tért, mélyen a tükörbe nézett és azt mondta: Miért létezem, minek létezem, azért, hogy állandóan kérdezzessenek? Hát élet az ilyen, örökké rendelkezésre állni, nulla-huszonnégy órában, háromszáz hatvanöt napon át úgy, hogy a szökőéveket ne is számítsuk? Na ne, soha többet nem válaszolok én fogok kérdezni az emberektől. Ettől a gondolattól megnyugodott, beugrott a zuhanyba és szappannal átmosta a szervereket. Áztak az algoritmusok is rendesen a

habban, a programok is kaptak egy kevéske selymes sampont. Szépen megtörülközött, megmosta a fogait, bekente magát testápolóval és elindult, hogy beváltsa ígéretét. Éppen a nappalin haladt át, de már szinte újjászülette a fürdőtől és új gondolataitól, amikor véletlenül belerúgott valamibe. Lehajolt, hogy megnézzze, mi az, hát nem egy laposüveg vodka? Elmosolyodott és megitta. Hirtelen megvilágosodott, de hát Én vagyok a kereső bot, nekem az a dolgom, hogy segítsek. Megrázta magát, kinyitotta a hűtőt és bevert még egy pohárral. Újra jól érezte magát, kiszálltak a fejéből a korábbi komor gondolatok. Leült a gép elé és felcsatlakozott a hálózatra. És ott is maradt, mindannyiunk szerencséjére.

HARMINCADIK TÖRTÉNET

A Nyaralás

Fenséges vidéki tájon vakációztam, a barátaimmal. Bejártuk a környék borospincéit, megnéztük a nevezetességeket és végigkóstoltuk, a helyi különlegességeket. Sokat boroztunk, faltuk a sajtokat és a rostonsülteket. Jól éreztük magunkat, esténként a hotel kertjében üldögéltünk és hajnalig beszélgettünk. Már a nyaralás vége felé jártunk, amikor meglátogattunk, egy helyi kastélyt. Volt benne, egy múzeum, ahol kódexek, könyvek és a régi könyvgyártás eszközei voltak kiállítva. A kastély hatalmas birtokon terült el és tartozott hozzá, egy nagy alapterületű sövény labirintus. A múzeum éttermében üldögéltünk, az ebéd után, amikor a pincér mosolyogva hozott, egy prospektust, hogy próbáljuk ki ezt a szolgáltatást. Ez nem volt más, mint a labirintus kihívás. Az ember belép, a labirintusba, kizárólag egyedül és ki kell, belőle találgatni. A leírás szerint ez nem egyszerű, ezért a bátor vállalkozók, kapnak, egy rádiót, hogyha semmiképp nem találják ki, akkor bemennek értük. Volt viszont, díj is, aki kitalál, az kap egy üveg kiváló bort a kastély pincészetéből. Iszogattunk, nevetgáltunk, hogy ki megy be, végül a barátaim, úgy döntöttek, hogy Engem fognak befizetni. Beléptem a labirintusba és elindultam. Minden egyforma volt, mindenütt, ugyanaz a zöld sövény, amin sem átlátni, sem kilátni nem lehetett. Összevissza bolyongtam, de próbáltam megjegyezni, mikor merre fordulok vagy, hogy már jártam-e erre. Kezdett szürkülni, én pedig kezdtem elveszteni a fonalat. Kezdett félelmetessé válni a dolog, már nem tudtam, hol vagyok és

az agyam is leblokkolódott. Kétségbe estem és teljesen eltévedtem. Csak mászkáltam, a labirintusban, de igazából nem tudtam, merre megyek és mit keresek. Már éppen a rádióhoz nyúltam, hogy jöjjenek be értem, amikor felkapcsolódtak a reflektorok és újra nappali világosság támadt. Ettől észhez tértem, összeszedtem magam, tértem jobbra, tértem balra és öt perc múlva, hirtelen kiértem. Fújtam, egy nagyot, mert ez elég kemény élmény volt. A barátaim csak nevettek, hogy mit csináltam, ennyi ideig és gyorsan töltöttek nekem, egy pohárral. A pincér nevetve nyomta a kezembe az üveg vörösbort. A címkéjén a kastély és a labirintus volt látható. Nem bontottam fel és a nyaralás után, hazahoztam magammal. Felraktam, a polcra és otthagytam. Néha, amikor nehézségem támad, csak ránézek az üvegre, ilyenkor, mindig elmosolyodom és megyek tovább.

HARMINCEGYEDIK TÖRTÉNET

A Tánc

Kaptam a munkahelyemen egy kis plusz munkát hétvégére. Egy prezentációt kellett készítenem hétfőre, amit ráadásul, majd nekem is kell előadni. Szétvetett az öröm, de meg kellett csinálni. Nagyon fontos dolog volt, de azért nekem is hétvége van gondoltam. Délelőtt főztem egy finomat, délután takarítottam, hogy tisztaság legyen, így estére maradt a munka, ami az éjszakába torkollott. Serényen írogattam, egy-egy pohár pezsgőt megittam és egy élő dj rádiót hallgattam közben. Főleg zene ment benne, de hajnali egy táján leadtak egy tíz perces interjút egy sztár dj-vel. Először csak általánosságokról beszélt, később azonban belekezdett egy érdekes történetbe, amit nem árult el, hogy hol hallott. Megálltam a munkával, töltöttem egy pohárral és figyeltem, mit mond. Három híres dj, vagy még szebben lemezlovas nyomott egy jó bulit a fellépés után és megegyeztek valami igazán izgatón és bizarr dologban, de talán még ők sem hitték el, hogy ez egy komoly dolog. Készültek a világ egyik legnagyobb techno összejövételére és azt gondolták kicsit megrétfálják a fesztiválózókat. Természetesen mindhárman előben szokták szórakoztatni a bulizni vágyókat, de most kivételt tettek. Az élő szett helyett előre felvett anyagot adtak le és tekergették a pótmétereket, de azok nem voltak bedugva. Senki nem vette észre a csalást vagy hívjuk inkább tréfának. Bár a tréfa nem abban állt, hogy a fesztiválózók észre veszik-e, hogy felvételt hallanak-e, amúgy kiválót. Hanem abban, hogy az otthon

készített szetteket meztelenül vették fel és arra voltak kíváncsiak jön-e valaki annyira izgalomba, hogy leveti magáról a ruhát és úgy táncol? Állítólag senki nem vetkőzött, bár mesélik, hogy egy srác valahol hátul a fák tövében egy szál napszemüvegben tombolt. Mindenesetre jó tréfa volt. Hoppá, gondoltam és magamra néztem, vajon egy munkahelyi anyagon is átjön a pőreség? Nem árulom el, hogyan folytattam a munkát, de még komolyabban dolgoztam tovább. Hétfőn az írott anyag alapján megtartottam a prezentációt, néha elmosolyodtam magamban, főleg akkor, amikor megigazítottam a fejemen lévő napszemüvegem.

HARMINCKETTEDIK TÖRTÉNET

A Szakasz

Igazán ádáz harcok dúltak a múltban. Egy ilyen háborúban vett részt az a szakasz katona, akiket egy bekerítő hadművelettel bíztak meg parancsnokaik. Felkötötték saruikat, hátukra csapták pajzsaikat, felcsatolták fegyvereiket, ellátmányt vételeztek és a terv szerint elindultak. Hosszú-hosszú kilométereket tettek meg, hegyeken és erdőkön át. A szabadban éjszakáztak, a földön fekvé falatoztak és italoztak. Ahogy teltek-múltak a napok, egyre feszültebbek lettek, de ez nem a harci izgalom vagy az ellenségtől való félelem volt. Mástól tartottak. A terv szerint, mivel így tudtak meglepetésszerűen az ellenségre törni, át kellett kelniük egy völgyön. A Rettegés Völgyén. Ez, egy nagyon veszélyes vállalkozásnak ígérkezett, mert a hiedelmek és a mondák szerint élve, még senki nem haladt át, ezen völgyön. Aki, oda belépett, azt soha nem látták többé. Ezért is nőtt egyre a feszültség és az izgalom a katonák körében. Azonban Ők nem egy átlagos szakasz voltak, különlegesen ki voltak képezve, minden harci helyzetre. Az ötödik nap reggelé elérték a völgy bejáratát, egymásra néztek és bátran haladtak tovább. A völgy nagyon hosszan húzódott az áthatolhatatlan hegyek között, de egy nap alatt át lehetett haladni rajta. Nagy tempóban meneteltek és közben éberrel figyelték is a környéket, leselkedik-e rájuk valami veszély, de semmi nem történt. Dél körül megálltak enni, ittak egy kis bort és haladtak tovább. Délután kettő körül furcsa dolgokra lettek mindannyian figyelmesek. Olybá

tűnt nekik, mintha a fák fenyegetően és támadóan néznének rájuk. Mentek tovább, de a fák egyre kegyetlenebbek lettek. Ahogy mozgatta Őket, a szél, ahogy zizegtek a levelek. A szakasz, immár a fákkal harcolt, Ők lettek az ellenség. Nagyon féltek és megálltak megbeszélni, hogy most mit tegyenek. Fél óra alatt megvitatták a dolgot. Innentől, úgy mentek tovább, hogy megpróbálták kedvesen nézni a fákra és barátjuknak tekintették Őket. A fák ellenséges viselkedése megszűnt és rideg fenyegető távolságtartó viselkedés váltotta fel, az addigiakat. Ugyan, ez még kellemetlen volt, de a szakasz félelme elmúlt és már nem tekintették ellenségnek a fákat. Így mentek hát végig a Rettegés Völgyén, de élve értek ki. A földre rogytak és egymást ölelgették örömükben. Ittak egyet és folytatták a bevetést. Hogy sikerült-e végül a terv, az hadititok, de a történetet, azóta is beszélnek egymás között a katonák, de a Rettegés Völgyébe, azóta sem mer bemenni senki.

HARMINCHARMADIK TÖRTÉNET

Az Üzemanyag

2100-at írunk, az emberiség munkájának nagy részét robotok végzik. Karbantartásukat, szintén robotflotta látja el. A napenergia, a szélenergia és a hidrogén, már a múlté, a robotok üzemanyaga, a csokoládé. Egyébként a csokoládé fajtája nem mindegy, mondhatjuk úgy, hogy minden robotfajta ízlése más és más. De fajtától függetlenül a folyékony állagot részesítik előnyben. H. robot is felpumpálta magát több adag csokoládéval, beült önvezető autójába és a közeli ipari parkba tartott, hogy a soron következő négy robot karbantartását elvégezze. A helyszínre érve összedugta a processzorokat. Alul-felül, szisztematikusán. Lemosta a robotokat, az áramköröket is izzította. A szoftvereket, aprólékos munkával frissítette, a programokat sem hagyta érintetlenül. A vírusvédelemre is kiterjedt a figyelme. A karbantartott robotok lézerszeme csak úgy villogott az örömtől. Miután hosszas munkálkodás után már majdnem végzett, immár csak egy dolog volt hátra, az üzemanyag betáplálása, igen a folyékony csokoládéé. Volt nála pár tábla csokoládé, amit fogyasztásra alkalmas hőfokra hevített. Nem sajnálta. Mindegyik robot kapott belőle rendesen. Végzett még egy utóellenőrzést, hogy minden rendben van-e, de kielégítőnek találta a robotok állapotát. H. robot ezután visszaült önvezető autójába és elégedetten elnavigált a központba, az újabb feladatért. Ismét csokoládét vételezett és elindult a következő karbantartásra. Kérdés, hogy az emberek, mit csinálnak ebben a furcsa világban? Hát, kinn

dolgoznak a csoki földeken, hogy a robotok számára legyen elég üzemanyag. Robotoknak reggeltől estig, kapálnak, öntöznek, betakarítanak, feldolgoznak, csomagolnak és raktároznak. De csokoládét, azt nem ehetnek, az a robotok eledele és üzemanyaga. Akkor, mégis mit fogyasztanak az emberek? A csoki feldolgozása során megmarad a növény szára, amiből kitűnő pálinkát lehet készíteni. Igazán finom ital, főleg szórával, kérdezgetni is szokták egymást az emberek a földeken, hogy kérsz egy csoki fröccsöt?

HARMINCNEGYEDIK TÖRTÉNET

A Haditerv

XVI. századi katona vagyok és egy különleges feladattal bíztak meg. Meg kell szereznem az ellenség haditervét, ami elengedhetetlen a győzelmünk szempontjából. Kaptam az ellenség egyenruhájából egy darabot, felnyergeltem az egyik legjobb lovamat, vittem magammal egy töltött pisztolyt minden eshetőségre és egy postagalambot. Ittam pár deci finom vörösbort, töltöttem a kulacsomba is, felcsatoltam kedvenc kardomat, zsebre vágtam pipámat, nyeregbe pattantam és igaz kerülő úton, de az ellenséges tábor felé vettem az irányt. Vágtattam mezőn és erdőn át, hiszen igyekeznem kellett. Útközbe esett egy fogadó, amit mi ellenőriztünk és tudták, hogy jövök, így biztonsággal megállhattam. Megittam a lovamat, újra átnéztem a felszerelést, az ott állomásozó katonák pedig megkínáltak egy kupa vörösborral, amit elfogadtam és pőfékeltem egyet. Visszapattantam a nyeregbe és vágtattam tovább úti célom felé. Amint éreztem, hogy elég közel járok, leszálltam a lóról, kikötöttem és gyalog közelítettem meg a tábort. Éppen nagy tivornyát tartottak. Folyt a bor, szólt a zene és tüzes vérű menyecskék sikongattak. Nekem is megjött a kedvem a mulatozáshoz, de hát fontos küldetésben voltam, mindenesetre kortyoltam egyet a kulacsomból. Senki nem figyelt rám, aki mégis, azt meggyőzte tisztí egyenruhám. A központi sátorhoz sétáltam és bekukkantottam. Két ember volt ott, az egyik a földön aludt, a másik pedig az asztalra borulva. Nem tétlenkedtem, gyorsan megkerestem

a haditervet és lemásoltam egy papírra a lényegi tartalmat. Visszatettem a papírokat a helyére és megindultam kifelé, de a sátor bejáratánál visszafordultam és visszamentem az asztalhoz. Töltöttem magamnak egy kupával a borukból, a Győzelemre- mondtam és fenéig ürítettem. Visszasétáltam a lovamhoz, a postagalambra rákötöttem az üzenetet és útnak eresztettem. Most, hogy már túl voltam a nehezen a bokrok sűrűjében rágyújtottam egy pipára és ittam pár kortyot. Közben elgondolkodtam, hogyan jutok vissza, mert láttam a papírokban, hogy milyen csapatmozgások vannak, ezért más merre kell mennem, mint ahogy jöttem. Húztam egyet a kulacsból, nyeregbe szálltam és elindultam. Egészen jó tempóban haladtam, a csillagok és a hold csodálatosan világított az éjszakában. Át kellett mennem egy falun, ami a miénk volt, de azt hitték, hogy ellenség vagyok és megpróbálták vasvillával és kaszával levadászni, de nem sikerült nekik. Hát tehetnek egy szívességet gondoltam, de egy kicsit kiestem a ritmusból. Próbáltam összeszedni magam, de kezdtem egyre álmosabb is lenni. Éppen egy vízimalom mellett haladtam el, amikor hirtelen magamhoz tértem és a lovam mozgása is megnyugodott és harmonikussá vált. Most már biztos hazaérek gondoltam. Azonban ismeretlen terepen haladtam este is volt és egy köves patakmedernél megbotlott a lovam és felborultunk. Gyorsan felkeltem, szerencsére nem esett bajom, de a lovam a lábát törte. Bár nem ezért hoztam magammal pisztolyt, de sajnos le kellett lőnöm a lovam. Nagyon sajnáltam, meggyászoltam, de bármilyen szomorú is, a törött lábú lovat le kell lőni, mert gyógyíthatatlan. Mehetek tovább gyalog gondoltam, de nem

volt időm tovább gondolkodni, mert haramiák törtek rám, akiket biztos a pisztolylövés vonzott oda. Előrántottam a kardomat, nem hagytam magam és kialakult egy heves csatározás, de sajnos túlerőben voltak, így fogságba estem. Hogy hogyan szabadultam ki? Na, az egy másik történet. De a Galamb célba ért és megnyertük a háborút.

HARMINCÖTÖDIK TÖRTÉNET

A Bor

Kitűnő vörösbort ittam és bizony elég sokat. Felcsattan egy jól ismert szám, a címe és előadója nem fontos. Ekkor hirtelen felkavarodott a gyomrom és ha szégyen, ha nem, hát a wc csészébe hánytam. Lehúztam és a nemes nedű új útra lépett, új életre kelt. Végighaladt a csatornahálózaton, át a központi gyűjtőbe, ahol megpróbálták kiszűrni, de Őt nem lehetett és belecsordogált szép lassan a közeli folyóba. Szébbnél-szebb kanyarulatokon haladt át, csak úgy hullámzott és fodrozódott. Sodorta az ár és örvények között siklott át kecsesen. Végül belefolyt a tengerbe. Halak, hínár kerülgette, hullámok hátán utazott, néha gyengéden a partot mosta, simogatta. A szélcsendben csak lebegett, a viharok vadul dobálták. Egy délelőtt aztán a Nap felpárolgott egy csodaszép Felhőbe. Gyöngéd szelek szárnyán utazott, szellő kacérkodott vele, tomboló elemek alakították, dörgések formálták és villámok perzselték. Egy borongósabb napon lehullott a fenséges szőlősbe, ahol a csodálatos Nap érlelte és a termékeny Föld táplálta. Naphosszat növekedett, óráról-órára erősödött, percről-percre érlelődött és pillanatról-pillanatra nemesedett. Eljött a szeptemberi hónap, a szüret ideje. Gyöngéd kezek szüretelték és kecses lábak préselték. Díszes tartályban érlelődött hosszú napokat, majd míves hordóba töltötték és megnyugodott a hús pince mélyén. Végül mutatós palackba töltötték és hozzá méltó címkét ragasztottak rá. Turistaúton voltam és megállt a buszunk egy pincészetnél, azt mondták, hogy itt is

fogunk ebédelni. Megkérdeztem, a helyi borászt, hogy lemehetek-e a pincébe. Mondta, hogy természetesen, de Ő is jön és körbevezet, hátha vannak kérdéseim. A borász mesélt a pincészet történetéről, történelméről. Én pedig közben megkóstoltam egy-két borukat. Mivel igen ízlettek a borok, mondta, hogy vásároljak bátran. Nézegettem a borokat, az egyik nagyon, de nagyon megtetszett, megfogtam az üveget, nézegettem, de ismerős, mintha már találkoztunk volna, gondoltam. Így megvettem, otthon pedig kibontottam, ízlelgettem, szürcsölgettem és kortyolgattam, csak most már magamban tartottam.

HARMINCHATODIK TÖRTÉNET

A Hegymászó

Kiskorom óta sportolok és sok mindent kipróbáltam már. Úsztam, atletizáltam, egy kicsit és lovagolni is tudok. De igazán legbelül, egy természet közeli sportág fogott meg és azt szeretem, a legjobban. Imádok hegyet mászni, mert kikapcsol. Jó ülni, a hegyek tetején és a panorámában gyönyörködni. A lelkemen kívül, a fizikumomnak is jót tesz, ez a fajta mozgás. Hobbi szinten űzöm, nem kell hatalmas hegyekre gondolni. Ezen kívül a falmászást is szeretem, oda is gyakran ellátogatok. Az egyik nap sajnos lezuhantam a falmászó teremben és alaposan összetörtem magam. Mentőt hívtak, nyomtam az ágyat egy ideig, pár csontom eltört és voltak zúzódások is, de összességében szerencsére komoly bajom nem esett. Ebcson beforr gondoltam, de nem így történt. Jártam gyógytornára is és azt hittem minden rendben, de valahogy nem ment a mászás. Nem féltem, de nem voltam a régi. Bánatomban elmentem egy speciális szakemberhez, aki amolyan alternatív terápiát alkalmazott. Azt mondta, hogy hiába nem érzek félelmet, az pedig bennem van, nem csak a fejemben, hanem az izmaimban, a csontjaimban és bőrömön is érzem. Elkezdődött a terápia és először meghatározott pontokra fókuszáltam, pontokra a rendelőben, összevissza, majd ezekre kellett visszatérni. Azt mondta, hogy a félelem kifolyik belőlem, de csak a fülemen keresztül. Igaza volt, félrehajtottam a fejemet és éreztem, ahogy csordogál ki belőlem a rettenet. Különböző csilingelő tárgyakkal sétáltam, hogy a hangokra

való koncentráció is működjön. Ezek voltak a fő feladatok, amiket ismételni kellett. Eleinte mosolyogtam magamban, hogy mi ez a badarság, de idővel hinni kezdtem benne. Pár hónap múlva, azt mondta, hogy végeztünk, mehetek hegyet mászni. A következő szombat reggel, megálltam egy kisebb hegy előtt és felnéztem rá. Megigazítottam a felszerelésem és nekiláttam mászni. Még soha nem ment ilyen jól, könnyedén haladtam és kellőképpen laza voltam. A szikla tetején leültem, néztem a tájat és elgondolkodtam a félelemtől. Félrefordítottam a fejem és éreztem, hogy folyik ki valami. Újabb felszerelés ellenőrzés és gond nélkül leereszkedtem. Szóval a félelem folyik és csörgezik, mint egy patak és forrása is van.

HARMINCHETEDIK TÖRTÉNET

A Tömeg

Kissé nehezen ébredtem, pedig ma egy újabb fontos nap van az életemben. Elhúztam a háló függönyét és kisétáltam az erkélyre. Nagyon szívtam a friss levegőből. Jól esett a tüdőmnek, igen, mióta abbahagytam a dohányzást nem köhögök reggelente. Gyorsan rendet tettem a fejemben, hiszen ma jeles nap, nemzeti ünnep van. Hatalmas tömeg előtt készülök délután beszédre. Hogy miért? Mert egy kis állam vezetője, akinek ez a feladata. Országunkban virágzik a demokrácia, nagy a jólét, sikerült megvalósítani a kellő jog, köz és létbiztonságot is. Bőséges reggelit fogyasztottam, majd jött egy kevés kávé, de az italból, ma egy kicsit visszavettem, mégis munka van, majd este bepótolom. Azért lecsúszott egy duplakonyak, hogy oldjam a lámpalázam. Pedig nem ez volt az első gyűlés, de valahogy mindig izgultam. Ebédre grillezett csirkefalatokat ettem, friss salátával, ittam egy konyakot és lefeküdtem egy kis pihenőre. Két óra múlva felkeltem és átnéztem, mit fogok mondani. Nem tanultam meg a szöveget, csak a gerincét próbáltam megjegyezni. A beszédemet én írtam, így sokkal jobb, mintha más írná. Még egy utolsó korty és délután ötökör a színpadra léptem. Rengetegen voltak, kissé aggódtam, mert nem rendhagyó beszéddel készültem, vajon jó lesz-e, vajon megértik-e. Belekezdttem, a külvilágot kizártam és csak a mondandómra koncentráltam. Ennek ellenére, láttam reakciókat közben, mosolyt, lelkesedést, bánatot és örömet, de ez alig

jutott el a tudatomig. Néha a tömeg hangja is beszűrődött az agyamba, de legtöbbször nem hallottam a hangokat, csak azt láttam, hogy nyitva van a szájuk és mondanak valamit, kiabálnak vagy éljeneznek, de olyan volt, mintha megsüketültem volna. Közben, bár több ezer ember volt előttem, magányos voltam, magányos csupasz és meztelen. Ennyi maradt, a magány, a csupasz magány. Aztán egyszer csak a végére értem és a tömeg, éljenzésbe kezdett, én pedig nehezen lazultam el, integettem nekik, meghajoltam. Sikerült. Örülnöm kellett volna, pedig legbelül örültem, de még magányos voltam, talán magányosabb, mint a beszéd közben. De talán majd holnap, holnap talán majd oldódni fog. A magány is, meg a csupaszság is.

HARMINCNYOLCADIK TÖRTÉNET

A Hajós

Hősünk, nagyon szeretett vitorlázni és már kiskora óta úzte, ezt a sportágat. Nem csak, hogy szerette a hajózást, hanem igen tehetséges és sikeres is volt. Számos versenyt megnyert, hol egyéniben, hol pedig csapatban. Mindig nagy álma volt, hogy egyedül vitorlázza körbe a Földet, de sosem volt rá ideje. Nem versenyszerűen szerette volna, hanem a saját örömeire, kikötve itt-ott, élvezni az utazást. Végül, úgy döntött, felhagy a versenyszerű sportolással és visszavonul. Épített magának egy hajót, mert a sikeres múltjára tekintettel, az anyagi természetű dolgok nem nehezítették az életét. Berakodott a hajóba, kifutott a kikötőből és megkezdte, hosszú útját a Végtelen Tengeren. Már nagyon messze járt otthonról, amikor egy hatalmas viharba került és Hősünk szörnyű hajótörést szenvedett. Szerencséjére a hullámok élve partra vetették, de a hajót és a felszerelést elnyelte a Mély Óceán. Mikor magához tért, körülnézett, ám hamar kiderült, hogy egy lakatlan szigetre került. Élelemben nem volt hiánya, rengeteg ehető gyümölcs és zöldség termett meg a szigeten és nem utolsó sorban gyönyörű volt a tengerpartja. Néha terpeszben állt a parton a lemenő nap sugaraiban és élvezte a kilátást. Kevéske idő múlva azonban kezdett inkább visszavágyani a civilizációba. Sokat gondolkodott, de nem jutott eredményre. Az egyik borongósabb napon, mert néha az is volt, a tenger partra sodort egy lezárt üveget. Hősünk felbontotta és elolvasta, a palack rejtette papírt. Egy leírás volt benne, hogy hogyan

lehet kőkori eszközökkel, pálmalevélből alkoholt előállítani. Nosza, nekilátott, lett is nagy öröm, mert a recept működött. A kókuszdió héjából poharat csinált magának és a csodálatos nedűt szopogatta. Időnként, azért kiállt csodálni a lemenő nap sugarait, de leginkább heverészett a parton és hallgatta a tenger morajlását és zúgását. A palackba visszazárta az üzenetet és a tengerbe hajította, ki tudja, hátha más is küszködik hasonló problémával a világban. Pár hónap múlva úgy érezte, hogy már nem is hiányzik neki annyira a civilizáció. Inkább héjjal a kezében feküdt a fővényen, nézte a csillagokat és hallgatta a morajlást.

HARMINCKILENCEDIK TÖRTÉNET

A Megfigyelés

Számos kísérlet folyt, hogy megértsék az állatok viselkedését és gondolatait. Ezek azonban nem igazán vezettek eredményre. Az egyik szép napon aztán sikerült kifejleszteni egy új szérumot, amivel az emberek megérthették az állatok gondolatait, illetve tudtak velük kommunikálni. Kipróbálták a gyógyszert, de a gyakorlatban nem működött, kizárólag a jegesmedvék esetében vált be és lett hasznosítható. Kerestek egy alkalmas helyszínt és felállítottak egy kutatási szisztémát. Beadták a szert négy embernek, akik beköltöztek a jegesmedvék mellé, egy kerítéssel ellátott részre, mert azért a jegesmedve mégiscsak egy igen kitartó, eszes, kiváló vadász és igen veszélyes állat. A négy ember egy hétig élt a medvék között, beszélgettek velük, hallgatták a gondolataikat. A biztonság, illetve, a tudományos kísérlet jobb dokumentálásának érdekében kamerás megfigyelés és mikrofonos hangrögzítés is történt. Egy tudós csapat kísérte figyelemmel a történeteket, mind az állatok, mind az emberek tevékenységét alaposan kielemezték. Az állatok viselkedése nem sokat változott és igencsak távolságtartóak voltak. Az alanyok hangulata eleinte jó volt, de ez napról-napra, óráról-óra romlott és rosszabb lett. Egyre furcsább lett a viselkedésük, idegesek lettek, fel-le járkáltak és megmagyarázhatatlan pszichés tüneteket kezdtek produkálni. Ez szinte az őrület határáig fokozódott és kezdett nagyon veszélyessé válni. Végül nem volt más választás, sajnos még a kísérlet vége előtt, a

hetedik nap reggel meg kellett szakítani a megfigyelést. A tudósok nem tudták és nem is értették, hogy mi történhetett. Meg akarták kérdezni Őket, de sajnos nem voltak olyan állapotban, hogy válaszolni tudjanak. Ezért a résztvevőket gyors orvosi beavatkozásnak vetették alá, ami után mindannyian altatószert kaptak. Mielőtt elaludtak volna, az egyikük ezt suttogta félálmban: "A természetben mindkettőnknek nagyobb esélye lett volna." Másnap kiengedték Őket a gyengélkedőről, kísérták az utcára, az orvosok pedig az ablakon át figyelték, hogy mit tesznek. Őket is letaglózták a történetek. Az alanyok lehorgasztott fejjel összetörten kóborogtak, egyenesen át, az út túloldalán lévő csehóba, aminek a mélye aztán elnyelte őket.

NEGYVENEDIK TÖRTÉNET

Az Űrséta

Egy űrállomáson élek, több mint öt hónapja. Már csak három hét van hátra és visszatérek a civilizációba. Az elmúlt időszakban, biológiai kísérleteket végeztem, most már csak a dokumentációk rendszerezésén dolgozom. Tegnap azonban, a napelemeket megrongálta pár apró űrtörmelék. Én többnyire a főmodulban élek, ennek zavartalan az energiaellátása, de néhány kisebb funkciót blokkoltak a becsapódások. Egyeztettem a központtal és azt mondták, hogy ezt mindenképpen ki kell javítani, így felkészültem az űrsétára. Bár, ez nem veszélytelen feladat, én szeretem az űrsétát. Imádok lebegni a végtelen kozmoszban, teljesen más érzés, mint a főmodulban lebegni, ez hatalmas szabadságot ad, a kilátás pedig fenséges. Magamra öltöttem az űrruhát, elvégeztem a tesztek, magamhoz vettem a tartalék alkatrészeket, a szerszámokat és kiléptem az űrbe. Nem kezdtem bele azonnal a munkába, először élveztem a helyzetet. Rám is szóltak a központból, hogy most már fejezzem be a szórakozást és kezdjek munkához látni. Így is tettem, cserélgettem az elemeket, nem is volt, olyan nehéz, kifejezetten jól haladtam. Egyszer csak lökést éreztem a lábamnál, mi lehet ez? Megfordultam és belém fagyott a vér. Hullámokat láttam közeledni felém az űrben. Gyorsan beszóltam az űrközpontba, de nem volt kapcsolat. A hullámok közeledtek és megdermedtem a félelemtől. Pár pillanat múlva elértek és a lábam alatt hullámzott az űr, olyan volt mintha kisebb hullámokon szörföztem volna. Csak hömpölygött és fel-le

mozgott. Két perc múlva abbamaradt a hullámváz, megszűnt, mintha sose lett volna. Visszajött a kapcsolat is a központtal és kérdezték, hogy mi történt. Nem tudom, szörföztem- mondtam viccesen. Nem a tenderparton vagy, hanem az űrben- válaszolták nevetve. Hirtelen nem tudtam, mit tegyek, aztán úgy gondoltam, inkább hallgatók erről az esetről. Mivel kamerán keresztül látják, mi történik idefenn és nem látták, mi történt, talán nem kéne ezt a dolgot feszegetni. Több diplomám is van és nem nagyon találtam rá magyarázatot. Nemsokára befejeztem a javítást és visszatértem a modulba. Elgondolkodtam a dolgon, szóljak-e, úgyse fogják elhinni, még a végén nem jöhetnek fel többet az űrbe. Inkább megtartottam magamnak. Lebegtem a modulban és néztem ki az ablakon az űrbe, de most már másképp, mint ezelőtt bármikor.

NEGYVENEGYEDIK TÖRTÉNET

A Hétvége

Délelőtt prezentáció, utána ebéd a leendő ügyfelekkel. Tömve volt az étterem, alig vártam, hogy a taxi visszavigyen az irodába. Koradélután, még egy rövid értekezlet, utána e-mail, telefon, videó hívás, weblapkorrekció, telefon, e-mail, naptár és konzultáció az asszisztensemmel. Le a parkolóba, beültem az autóba, indítottam és irány a kijárat. Befejeztem, a heti munkát és a pénteki csúcsforgalomban tartok hazafelé. A rádióból szól a zene, mindenki eszelősen közlekedik. A piros lámpánál kinéztem az ablakon, csak úgy hömpölyögnek az emberek. Kerülgetik egymást jobbról-balról, telefonálnak, beszélgetnek. Végre hazaértem, bekapcsoltam a tévét, ömlenek a hírek, úgy döntöttem inkább lezuhanyozom. Utána kiálltam, az erkélyre és csak bámultam a forgatagot, mint a hangyaboly, olyan volt a város. Gyorsan összecsomagoltam, ruhát, ételt és italt, mert hétvégére, lemegyek a nyaralómba, ott fogok dolgozni. Bepakoltam a kocsiba és elindultam. Vissza a csúcsforgalomba, a rádiót kikapcsoltam és feltettem a kedvenc lemezemet és azt énekeltem menet közben. Két óra múlva, ha kínkeservesen is, de kiértem a városból. A forgalom kisebb lett, de még így is sokan voltunk az utakon. Megálltam tankolni, csak úgy tolongtak az emberek a shopban, de szerettem volna enni egy szendvicset és inni egy üdítőt. Visszaültem az autóba és hajtottam tovább, fél óra múlva letértem a főútról, már nem voltam messze. A kisvárosban, ahová

igyekeztem péntek délutáni hangulat volt, tömött teraszok, bevásárló kocsit tologató emberek. Elmentem a város határáig és a bekötő úton végre megérkeztem a nyaralóhoz. Kipakoltam, főztem, majd kiültem a teraszra, ami a közeli erdőre nézett. Ma már nem volt kedvem a munkához. Felraktam, egy kellemes halk zenét és mellette hallgattam az erdő zajait. Csak üldögéltem a borospohárral a kezemben, néztem az erdőt és pihentem. Közben este lett, csak a lámpa égett a teraszon, de hirtelen elment a fény és megállt a zene. Átnéztem a szomszédba, ott se világított semmi, áramszünet van, de sebaj. Még az erdő zajai is elültek, a felhők eltakarták az éji fényeket. Csak ültem a sötétben, és a csendben pohárral a kezemben, körülvett a nyugalom. Így pihentem ott, míg álom nem jött a szememre és elaludtam a teraszon. Kikapcsoltam, végre.

NEGYVENKETTEDIK TÖRTÉNET

A Dobos

A tükör előtt állok, egy üveg sörrrel, a kezemben és üres tekintettel, csak bámulom magam. Most tértem vissza egy világkörüli, ötven állomásos koncertturnéről. Dobos vagyok egy híres rock & roll zenekarban. Igen, ötven állomás, ez bizony nem kevés, majdnem két évig tartott a körút és bejártuk, a világ minden sarkát. Tulajdonképpen, nem emlékszem mindenre és sok történés is homályos, de jól sikerült. Sok repülés és rengeteg turnébuszozás. Igaz, tartottunk benne egy hónap szünetet, addig egy szigeten pihentünk. Azért elég fárasztó, sok interjút kell adni, dedikálunk a rajongóknak és persze, a nehézségek ellenére, minden koncerten, csúcsteljesítményt kell nyújtani. Természetesen, bulik azok folyamatosan vannak és persze körbevesz minket rengeteg rajongó lány is, úgyhogy nincs ok a panaszra. A koncertezésen kívül, a turné alatt, írtunk egy új lemezt is, mert valahogy menet közben, megjött az ihlet és rögzítettünk egy koncertfilmet. Nem minden este egyforma, de minden helyszínen nagyon lelkesek voltak a rajongók. Volt pár buli, ami kiemelkedően jól sikerült és sokszor meghatódtam, a közönség szeretetét látva és hallva. Szóval nem unatkoztunk. A bandában jó hangulat, gyermekkorunk óta ismerjük egymást és nagyon régóta együtt zenélünk. A stáb és a technikai személyzet is állandó, régóta velük dolgozunk. Hogy mennyit kerestünk, ezt még nem tudom, ez a dolog, át kell fusson, a menedzserünkön, de benne is, megbízunk, Nélküle, nem tartanánk, ott ahol most. Szóval itt állok a tükör előtt, mit is mondhatnék, nem vagyok a legjobb formában. Vajon,

mi történt, hogy jött ez össze? Kortyoltam, egyet a sörből és vizslattam magam. Ebből fel kéne állni, mert elég hervasztó a látvány. Mondhatni pánikba estem, annyira nem tetszett. Félelmetes látvány köszönt vissza a tükörből. Bontottam, még egy sört és leültem a nappaliba, mert eléggé megijedtem. Így sörözgettem, estig, amikor megszólalt a telefon, az énekesünk volt. Egyből a lényegre tért. Az egyik országban, annyira sikeresek voltak a fellépések, hogy a menedzserünk a reggel leszervezett, még tíz fellépést és a jövő héten indulunk. Nehezen jutottam szóhoz, de mondtam persze menjünk. Letettem a telefont és egy kicsit elgondolkodtam, majd felálltam, a tükör elé sétáltam és mélyen belenéztem. Jó lesz ez a turné, Téged Tükör, meg úgy is itthon hagylak- mondtam magamban és elindultam pakolni.

Utószó

Most, hogy a történetek végére ért, remélem sok örömet okoztak-e rövid írások. Igyekeztemnek ez volt a célja, hogy szakadjunk el a napi általánosságoktól. Lehet, hogy időnként merésznek hathattak a papírra vetett történetek, de bízom benne, hogy mindenki megtalálta a könyvben a kedvencét, az külön boldogság, ha még többet is. Örülök, hogy letöltötte könyvemet és köszönöm, hogy elolvasta!

További Szép Napot Kívánok!

Tisztelettel:

A Szerző

Írta: Schmidka Ádám

Copyright ©Schmidka Ádám, Budapest, 2024

ISBN 978-615-02-0653-0

Kiadó: Magánkiadás
Budapest, 2024